

Biljana Srbljanovi

BARBELO, AVAGY KUTYÁKRÓL ÉS GYEREKEKR L¹

2007

**Barátn imnek ajánlom:
azoknak, akik öngyilkosok lettek, meg a többieknek, akik nem**

SZEMÉLYEK

Milica

Mila

Milen

Dragan

Drago

Zoran (aki néha Marko)

Marko (aki mindig Marko)

Kutyás n

Doktor, kétszer

Két Csavargó, csak egyszer

Egyik kutya

Másik kutya

Még négy kutya – legalább

**A szerz elvárja, hogy az el adás során humánusan bánjanak az állatokkal.
Ugyanakkor nem ragaszkodik az emberekkel szembeni hasonló bánásmódhoz.
Továbbá kommentárjainak tiszteletben tartásához sem ragaszkodik.**

¹ Fordította: Potoczki Klára

A cselekmény a mai rendszerváltó Szerbiában játszódik. Odalent nálam, a lyukban. És a környéken.

*Egy fiatal n ül az alacsony falon. Sírva cigarettázik. (Na és? Én is mindig b gök).
Szerintem füves cigit szív. Senki sem tudja, milyen szomorú.
Egy másik n a kutyáját sétáltatja. is sír, de fogalma sincs, hogy miért.
A két dolognak semmi köze egymáshoz. Talán.*

A téren jönnek-mennek az emberek, viszik haza a gyereküket, sétáltatják a kutyájukkal. Egyikük se sír. Nem mintha nem lenne rá okuk.

*Egyes házak homlokzata kopott, másokon viszont procc, újjgazdag csillogás. A málló vakolatú házak a biztonsági cégek által rúzott épületek közé ékel dnek. A kukások sztrájkja miatt elöntötte az utcát a mocsok, szemét tornyosul a konténerek tetején és körülötte, még a vadonutú, méregdrága kocsik között is a parkolóban. Az utcán f leg kóborkutyákat látni, de egy-két fajtisza is akad köztük, akit sétálni visznek le.
Az utcában egy ház, egy pad és egy temet van.
Kell ennél több az életben?*

I. kismillió miért

*A pad olyan, akár a többi. Csak ez a temet ben van.
A padon egy átabotában megfésült kisleány ül kihízott ünnepl jében, elszorult torokkal, akit a feln ttek magukkal cipeltek a temetésre, és aki egy kukkot sem ért az egész l. F leg azt nem tudja, hogy épp most temette el az anyját.*

*A gyerek csöndben gubbaszt, maga elé mered, mégcsak nem is lógázza a lábát. Arra vár, hogy végre vége legyen ennek a cirkusznak. Egy fiatal férfi mellett ül, akinek az élet egy ideje tálcán kínálja a jobbnál jobb lehet ségeket, de - képzeljék - egyre többet és többet akar.
a fiú apja.*

Aki nem tudja, hogy kezdjen hozzá.

MARKO

Figyelj csak, Zoza...

ZORAN

Nem vagyok Zoza. Utálom ezt a nevet. A mama szerint nem illik hozzám.

MARKO

Jól van, kisleány. Akkor hogy hívjalak?

ZORAN

Marko.

MARKO

Hogy-hogy Marko? Azt nem lehet, én vagyok Marko.

ZORAN

Na és aztán? Mama szerint az néha ugyanaz.

MARKO

A mama tréfál.

ZORAN

Nem tréfál.

MARKO

De igen, én tudom.

ZORAN

Én meg azt tudom, hogy nem tréfál.

Különben is, kérdezd meg t le.

Egyáltalán, hol a mama?

És mit keresünk itt?

Ki volt az a n , aki felöltöztetett?

És ki az a másik, aki megfésült?

Miért sír itt mindenki?

És minek ez a sok gyertya?

Ezer és ezer kérdés, amire Marko persze nem tud válaszolni. S t, egyikre se képes válaszolni.

Még egy árva fél kérdésre se. Marko tehetetlenül áll a helyzet el tt.

Öngyilkos lett a felesége, és neki most ezt el kell magyaráznia a gyerekeknek.

Erre mindenki képtelen lenne.

MARKO

Zoran...

ZORAN

Marko.

MARKO

Kérlek, viselkedj komolyan.

ZORAN

Én komolyan viselkedem. Nézd, hogy nézek ki. Én Marko akarok lenni.

MARKO

De hisz én vagyok Marko! Neked is van saját neved, meg nekem is. Te nem én vagy!

ZORAN

Honnan tudod -

Hogy én nem vagyok te?

Ki állíthatja ezt biztosan?

Talán az a n ott?

Marko gyakorlatilag nem is özvegy, mert már egy éve elvált a feleségét l, csakhogy ezt se , se a volt és immár elhúnyt felesége nem volt képes elmagyarázni közös gyerekiüknek. Akit Zorannak hívnak, nem Markónak.

Az apa hallgat. Hallgat a fia is.

MARKO

Nem vagy éhes?

ZORAN

De, éhes vagyok. Itt rostokolunk reggel óta.

A mama nem csomagolt uzsonnát. Sose f z semmit. Egész nap csak tétlenül ücsörög.

Papa, mi a baja a mamának?

MARKO

Nézd, kisfiam -

ZORAN

Beteg?

MARKO

Igen, beteg.

ZORAN

Mi baja?

MARKO

A fejével van valami. Gyakran fáj neki.

ZORAN

Nem vettem észre. Fert z ? Vagy örökletes? Nekem is fájni fog? Mikor, mennyire? Mikor fog megfájdulni a fejem?

MARKO

Zoza, kisfiam, ezt hol...?

ZORAN

Marko. Mondtam, hogy Markónak hívnak.

MARKO

Jól van, *Marko*, ezt hol hallottad? Honnan veszed? "Örökletes", "fert z "... Csak nem az iskolában tanítanak ilyeneket?

ZORAN

Az iskolában? Nem, nem hiszem.

MARKO

Hát akkor hol hallottad ezeket?

ZORAN

Tudom is én...

Zoran vállat von. Nem emlékszik, hol szedte föl ezeket a kifejezéseket. Vagy csak nem akarja elárulni.

MARKO

Jól van. Ha ezt tudod, akkor azt is megérted, hogy a mama nincs jól. Leesett és megsérült.

ZORAN

Hogy-hogy leesett?

MARKO

Fejre esett.

Az ablakból.

ZORAN

És megsérült?

MARKO

Nagyon csúnyán.

ZORAN

Fáj neki?

MARKO

Már nem.

ZORAN

Miért, kómában van? Kómában az ember nem érez semmit. Illetve lehet, hogy érez, csak nem tudja elmondani. És amikor lekapcsolják a lélegeztető gépet, akkor tulajdonképpen megölik.

MARKO

Most meg ez a kóma és a lélegeztető gép..., honnan veszed te ezeket...!? Kisfiam, itt senki se ölt meg senkit!

ZORAN

A mama kómában van?

MARKO

Igen, Zoza, a mama kómában van.

ZORAN

Nem vagyok Zoza...

MARKO

Most már hagyd abba, Zoran. Elég volt. Ennek most nincs itt az ideje. A mama nagyon beteg és meg is halhat. Meghalhat, érted? Tudod, mit jelent az?

ZORAN

Mit?

MARKO

Hogy elmegy. Hogy itthagya minket.

ZORAN

Ahogy te a mamát?

MARKO

Nem, kisfiam, nem úgy. Hogy örökre elmegy.

ZORAN

Te is örökre elmentél.

MARKO

Igen, de azért veled mégis találkozom néha.

ZORAN

De a mamával nem szoktál találkozni. azt mondja, felé se nézel.

MARKO

De ez más. Megtörténhet, hogy a mama felköltözik az égbe.

ZORAN

Az istenhez?

MARKO

Igen, az istenhez.

ZORAN

És az angyalokhoz?

MARKO

Igen, az angyalokhoz.

ZORAN

Meg az ördöghöz?

MARKO

Honnan szeded ezeket a dolgokat?

ZORAN

Az iskolában tanultuk.

MARKO

Nem tudom, mire tanítanak titeket az iskolában, de a mama biztos, hogy nem a pokolra kerül. El

se hiszem, hogy mi az ördögr 1 meg a pokolról beszélgetünk...

Marko mégis beadja a derekát.

MARKO

Kisfiam, a mama jó volt és a mama a paradicsomba fog jutni.

Marko hihetetlenül ostobán érzi magát, hogy az istent meg az angyalokat emlegeti a gyerekeknek, aki tisztában van a kóma és az örökletes betegség fogalmával. De mit csináljon, ha tényleg ezt tanítják nekik az iskolában.

MARKO

A mama fölszáll az istenhez és az angyalokhoz.

ZORAN

Hogy-hogy fölszáll? Hisz még meg se halt!

MARKO

Még nem, de kicsi híja.

ZORAN

Mennyire kicsi híja? Te tudod, hogy mikor fog meghalni?

MARKO

Nem tudom pontosan. De nagyon hamar.

ZORAN

Biztos vagy benne?

Marko bólint.

ZORAN

És soha többé nem fogom látni?

Marko bólint. Zoran gondolkodóba esik. Megpróbálja megérteni.

ZORAN

El se búcsúzott t lem.

MARKO

Nem volt rá ideje. Nem tudta, hogy le fog esni. Hogy ennyire megsérül. Nem tudta, hogy fejre esik.

Hosszú csönd. Súlyos, szomorú csönd. Másvalaki darabjában akár megható is lehetne.

ZORAN

Hogy-hogy nem tudta, hogy le fog esni, mikor szándékosan ugrott le?

Különben is, hagyott egy búcsúlevelet, amiben megírta, hogy le fog ugrani.

És mi az, hogy még él, amikor most temettük el?

Hisz ez egy temet , vagy nem? Azért vagyunk itt, mert a mama meghalt?

Miért nem ezt mondod?

Miért nem azt mondod egyszer en, hogy: Marko, a mama meghalt.

Mert meghalt, nem igaz?

*Marko lázasan gondolkodik, hogy folytassa-e az ostoba hazudozást.
Aztán lustaságból és a nyolcéves kövér gyerekkel szemben érzett furcsa tehetetlensége miatt
egyszer en föladjja.*

MARKO

Így van, fiam. A mama meghalt.

*Zoran mintha az utolsó pillanatig reménykedett volna benne, hogy az apja nem beszél komolyan.
Mintha csodára várt volna. Mintha csak most fogta volna föl, mi történt.*

ZORAN

Teljesen meghalt? Biztos vagy benne?

Marko bólint.

Zoza gondolkodik.

ZORAN

Megráztad a vállát? Er sen, két kézzel?

Beleszúrtál egy t t? Teljes er db l, hogy kibuggyanjon a vére?

Meghallgattad a szívét?

Nem dobogott?

Marko nem válaszol. Zoza mégis hallani vél valami válaszfélét.

ZORAN

Akkor azt mondd.

*Marko átöleli a fiát. Furcsa mód Zoza egyáltalán nem tiltakozik ellene. Hallgatnak.
A fiúból föltör valami bús komizság.*

ZORAN

A mama biztos a pokolra jutott, mert saját maga ölte meg magát. Az öngyilkosokat nem engedik
be a paradicsomba.

Zoran egyenesen apja szemébe néz.

ZORAN

Tudom. Tanultuk az iskolában.

*Zoran, ez a pufók, csüggedt gyerek föláll és elindul haza, új otthona felé.
sötétség*

II.
ez a gyerek túl kövér, le kell fogynia

Zoza új házában vacsoraid van. Marko, a szépremény pártkáder, akire számos frusztráció vár még a jövőben, az asztalnál ül és eszik. Ez az első tartalmasabb étkezés ennek a szörnyen nehéz napnak a végén, amely ismét a kötelező hierarchikus seggnyalással telt el - a feletteseiét nyalta, az övét meg a beosztottai.

Ezzel szemben Zozának aznap ez a hetedik étkezése. A gyerek mai hetedik bőséges porcióját hatalmas odaadással kebelezi be. Milena emiatt ódzkodik attól, hogy egy asztalhoz üljön vele.

MARKO

Hol a kutya?

MILENA

Nem tudom. Valahol.

MARKO

De ugye nem veszett el?

MILENA

Persze, hogy nem.

Gondolom.

MARKO

Akkor hol van?

MILENA

Itt van valahol.

Az előbb láttam.

MARKO

Biztos?

MILENA

Persze.

Gondolom.

Marko eszik.

MARKO

Ma mit csináltál?

Milena válaszai tétovák, mintha nehezen tudna koncentrálni a falánk gyerek és farkaséhes férje mellett.

MILENA

Nem tudom. Semmit.

MARKO

Hogy-hogy semmit? Valamit csak csináltál.

MILENA

Tulajdonképpen tényleg csináltam valamit.

Olvastam.

MARKO

Na látod. Az is valami.

És mit olvastál?

MILENA

Nem is tudom. Illetve tudom.

Egy könyvet.

MARKO

Melyiket?

Milena elgondolkodik és maga is meglepődik ennek eredményén.

MILENA

Képzeld, elfelejtettem!

MARKO

Mi az, hogy elfelejtetted?

Milena olyan, mint egy kisgyerek. Vagy egy kutya.

MILENA

Csak úgy. Elfelejtettem. Unalmas volt.

Marko folytatja az evést, Zoza tölt még magának.

MARKO

Miért nem eszel velünk?

MILENA

Nem vagyok éhes.

ZORAN

Már evett.

Milena anyáskodó hangnemet üt meg. Teljesen oda nem ill t.

MILENA

Nem, szivecském. Nem ettem.

MARKO

Sose eszel.

ZORAN

Mondtam, hogy már evett.

MILENA

Én meg azt mondom, hogy nem ettem.

ZORAN

De igen.

MILENA

Nem, ha mondom!

ZORAN

Na ne mondd! Akkor hová t nt a kenyér?
Megetted az egész veknit, az utolsó morzsáig.
Nekem egy falatot se hagytál.
Most azért nem eszel.
Mert degeszre tömted magad.

Milena szeretne tekintélyesnek t nni, de erre képtelen.

MILENA

Nem is igaz. Nem eszem kenyeret.

ZORAN

A kenyér akkor is elt nt.

MILENA

Elt nt, mert kidobtam. Kidobtam, csak hogy *te* ne ehess meg.

ZORAN

Egyedül zabáltad meg.

MILENA

Méghogy én megzabáltam?

Micsoda beszéd ez?!

MARKO

Milena, hagyd már abba a veszekedést.

MILENA

Nem én veszekszem. veszekszik velem.

MARKO

Hagyd abba, légy szíves.

MILENA

hagyja abba!

Marko szinte csodálkozással bámul a feleségére.

MARKO

De hisz csak egy gyerek! Ezt igazán tudhatnád.

*Milena legszívesebben azt mondaná: "Én is csak egy gyerek vagyok", de nem mondja.
Inkább hazudik.*

MILENA

Tudom.

MARKO

És nem értem, miért dobtad ki a kenyeret? Hisz tudod, hogy Zoza szereti.

ZORAN

Marko.

MARKO

Zoza, hagyd abba.

ZORAN

Markónak hívnak.

MARKO

Most már elég volt, Zoran!

Zoza megszúrja villájával apja karját. Markó karja nem vérzik, de nagyon fáj neki az alattomos merénylet. Följajdul fájdalmában.

Milena ezen fölbátorodik és rárivall.

MILENA

Ez a gyerek túl kövér, le kell fogynia!

Ez tényleg igaz.

A gyerek tényleg kövér és le kell fogynia. Marko abbahagyja az evést, Zoza is abbahagyja, de csak egy pillanatra, egy szempillantásnyi időre. Nem néz se az apjára, se Milenára. Lehajtja a fejét, de közben a tekintetét fölemeli és figyel. Akár egy kutya.

Marko hosszan nézi a fiát.

Aztán kimondja, amit a legkönnyebb mondania.

MARKO

Ostobaság.

Még növésben van.

És Zoza, mintegy parancsszóra, ráveti magát az asztalon lévő maradékra, és csak fal és fal. Az apja szinte elborzadva nézi.

MARKO

Majd megnyúlik. Majd eloszlik rajta.

Marko leteszi a kést és a villát, eltolja magától a tányérját. Milena rögtön elveszi előle, aztán maga is leül az asztalhoz. Épp akkor, amikor nem kellene.

Árgus szemekkel figyeli Zoza minden mozdulatát. Marko is ezt nézi, szinte megbabonázva.

Ilyen mohó habzsolást tényleg ritkán látni.

Milena belekezd mondókájába, miközben Zozára szegezi tekintetét.

MILENA

Tulajdonképpen jó is, hogy mindannyian együtt vagyunk.

Mondani akarok nektek valamit.

Markót nem igazán érdekli a dolog, Zozát még kevésbé, sőt maga Milena sem igazán lelkes. De aztán mégis folytatja.

MILENA

Még nem vagyok teljesen biztos benne, talán várni kellene még egy kicsit.

Senki se figyel rá. Sőt se figyel saját szavaira.

MILENA

Mégis, van egy olyan érzésem, nem hiszem, hogy tévednék.

Marko, azt hiszem, gyereünk lesz.

Marko félig föleszmél mélységes közönyéb l, felocsúdik abból az álmából, hogy valahol másutt van, s nem itt, fia és felesége mellett. Valahol, ahol már régóta lenni szeretett volna, ahol a többieket tökéletesen figyelmen kívül hagyhatja - ha tudta volna, hogy hol van ez a valahol. A "valahol másutt", ahol az ember egyáltalán lehet.

MARKO

Tessék?

MILENA

Terhes vagyok.

MARKO

Ez nagyszer .

Közömbös hanghordozása ellenére Marko tényleg úgy gondolja, hogy ez csodálatos, és boldog is lenne, ha tudná, hogy azt hogy kell csinálni.

MARKO

Ugye, Zoza? Ez csodálatos, nem igaz?

Zoza végre abbahagyja az evést.

ZORAN

Mi?

MARKO

Hát hogy kistestvéred születik.

ZORAN

Szóval az? Hát...

Ja.

Milena ennek megörül, szinte gyöngédség fogja el a hájas kisember iránt.

MILENA

Tényleg úgy gondolod?

Zoza bólint.

ZORAN

Nagyon szeretném.

MARKO

De még nem biztos?

MILENA

Már szinte száz százalék.

MARKO

De még várni kell?

MILENA

Csak egy nagyon kicsit.

MARKO

Nehogy megint...?

Milena félbeszakítja.

MILENA

Most nem lesz baj.

Zoza persze érti a felnőttek beszélgetését. Az érveket és a kétségeket is. Különösen a félelmet.

MARKO

Mégse vagy biztos benne?

MILENA

Mondom, hogy tudom.

Aztán hallgatnak egy ideig.

MILENA

Rendben. Várjunk még egy kicsit.

Ekkor Milena az asztalon lévő tálból ki akarja venni az utolsó almát, s bele akar harapni, hogy ezzel is enyhítse kétségeinek súlyát.

Csak hogy Zoza is az almáért nyúl.

És egyszerre fogják meg mindketten.

Milena karcsú kezével, a fiú meg párnás kis mancsával.

És egyikük se akarja elengedni.

MILENA

Nos, Zoza, én voltam a gyorsabb...

ZORAN

Nem is igaz.

MILENA

De igaz.

ZORAN

Nem is...

Milena erőtlenül nevet.

MILENA

De igen.

ZOZA

Nem.

Milena felkiált.

MILENA

DE IGENIS!

Milena és Zoza egy férges almát cibálnak. Mint az undok gyerekekről és a gonosz mostoháról szóló mesében.

ZORAN

Engedd, engedd már el! Add ide!

MILENA

Nem adom! Eleget ettél!

ZORAN

Engedd el, ha mondom!

MILENA

Marko!

ZORAN

Papa!

Markónak most dönt bírónak kellene lennie, ami pedig esze ágában sincs. Inkább egyszer en feláll az asztaltól.

MARKO

Mennem kell.

Zoza megfordul, eközben Milena kihasználja az alkalmat és kiragadja az almát a gyerek kezéből. Sietve beleharap.

ZORAN

Papa, nézd, mit mehet!!!!

Marko épp azért megy el, hogy ne lássa. Hátra se fordulva kimegy.

MARKO

Dolgom van.

Milena és Zoran egyedül maradnak. Milena büszkén áll ott és eszi az almát. Zoza csak nézi. Aztán szomorúan elsírja magát. Föltolul benne minden, a világ összes fájdalma. Milena nem tudja, mitév legyen.

MILENA

Zoza, Zoran, kérlek szépen, ne sírj!

Nem akartam, nem úgy gondoltam.

ZORAN

De igen.

Úgy gondoltad.

MILENA

Nem, ha mondom.

Tessék, odaadom az almát.

Milena odanyújtja neki a körberágott csutkát. Atyaúristen, mintha tényleg a Föld legutolsó almája lenne!

De Zoza vígasztalhatatlanul sír.

ZORAN

Már kés .

Zoran belerúg az almába.

Zokogva megy ki.

Milena nem hibás, nem úgy gondolta. Vagy mégis, egy picit.

De már bánja.

sötétség

III.

De ugye tudja, hogy én a kutyákról beszélek?

Egy közönséges pad, ez éppen a parkban van.

A padon egy középkorú n ül, zilált, fésületlen, talán még mosdatlan is. A Kutyás n .

A parkban sok kutya rohangál, ezek közül négy az övé.

Talán nem kellene mondanom, de mégis leszögezem: a kutyák jelenléte nem szükséges a színpadon. Elég, ha csak azt tudjuk, hogy ott vannak.

KUTYÁS N

A legfontosabb, hogy mindig ugyanakkor kapjanak enni. El ször reggel, aztán este, és közte semmit. Csak vizet.

Üljön le, lelkem.

Milena, aki még az el bb is azon morfondírozott, hogy tudná elkerülni a beszélgetést ezzel a szutykos, ismeretlen asszonnyal, most kénytelen-kelletlen leül.

A Kutyás n füttyent.

MILENA

Tehát csak vizet. Megpróbálom... Bár nem hiszem, hogy... Egyszer en imád enni, szinte zabál.

A Kutyás n rákiált valakire.

KUTYÁS N

Azt ne! Ahhoz ne nyúlj!

Aztán továbbmagyaráz Milenának.

KUTYÁS N

Úgy szeretik magukat összekoszolni, belehenteregnek mindenféle ocsmányságba. Mindig megtalálják a legrosszabb helyet a játékhoz. Ne, Máté, ne csináld ezt! Máté!!! Mit mondott a

mama!?

A Kutyás n kiabál valakinek a távolba.

KUTYÁS N

Tegnap is talált valami dögöt és belehempergett. Úgy b zlott, mint a klozet.

Majd kihánytam a belem t le.

MILENA

Ez undorító!

És mit csinált vele?

KUTYÁS N

Az orrához dörgöltem azt a dögöt. És dühös, határozott hangon azt mondtam neki: “szégyeld magad, Máté, szégyeld csak magad!”

Aztán jól lecsutakoltam. De közben én is olyan бүdös lettem t le, mint a görény.

MILENA

Ez szörny . Gondolja, hogy megértette?

KUTYÁS N

Ó, persze hogy megértette, még szép! Ha kap kett t a seggére, akkor rögtön megért mindent.

Nagyon okos.

Az is a baj vele.

a legid sebb. Tekintélye van.

Fölnéznek rá a testvérei.

A Kutyás n elhallgat, de csak egy rövid id re. Csak addig, amíg megszagolja a kezét és elborzad.

KUTYÁS N

Micsoda iszonyú b z!

MILENA

Tehát testvérei is vannak?

KUTYÁS N

Igen, Lukács, Márk és János.

A Kutyás n megmagyarázza a névválasztást.

KUTYÁS N

Tudja, nagyon vallásos vagyok.

És maga?

MILENA

Én?

Hát, nem is tudom.

Szerintem nincs rajtam semmi érdekes.

És senkim sincs.

A férjemnek ott van Zoran. Az a kövér kisfiú ott, aki a kutyákkal játszik.

A Kutyás n nem nagyon figyel rá. Egyfolytában valahová a távolba kiabál.

KUTYÁS N

János! János, hagyd azt békén! Ne akard, hogy odamenjek!
Rám se bagóznak.

Többen vannak, ezért összeállnak és direkt gyötörnek.

MILENA

Zorannak nincs kivel barátkoznia, mégis gyötör.

KUTYÁS N

Én ezt persze csak úgy mondom. Különben nem tudom, mihez kezdenék nélkülük.

A fiaim nélkül.

Az én négy szépszál legényem nélkül.

Akik a mama szemefénye.

A mindenem.

MILENA

Ez azért mégiscsak más. Hisz maga szülte ket.

KUTYÁS N

Szentigaz.

A Kutyás n megszagolja a kezét.

KUTYÁS N

Hogy én milyen büdös vagyok!

B zlök, mint a dögvész.

MILENA

És most hol vannak?

KUTYÁS N

Kik hol vannak?

MILENA

Hol vannak a gyerekei?

KUTYÁS N

Hogy-hogy hol? Hát amott! A kis dagadék nyüstöli ket.

Márk, ne nyalogasd a kisfiút! Márk!

Milena rábámul. Nem érti. Zoza azonban válaszol.

ZORAN

Tessék!

Ki hívott?

Mit akar t lem?

Miért nem hagy békén?

A Kutyás n a kövér fiút figyeli. Aztán Milenára néz és megkérdi.

KUTYÁS N

Lelkecském, de ugye maga tudja?

Ugye maga tudja, hogy én a kutyákról beszélek?

sötétség

IV.

Komolyan mondja, hogy magának jelentenek valamit az évek?

Milena és Dragan a férfi régi gyerekszobájában vannak. Sok szomorú emlék található ebben a poros gyerekszobában, melynek lakója ötvenes éveiben járva tért vissza újra a szülei házába. Olyan, mintha el se ment volna innen soha, mintha soha nem is élt volna.

Milena és Dragan a horpadt gyerekágyon ülnek, s annyira belesüppedtek az ócska matracba, hogy a térdük szinte az állukat veri.

Az egészen korai gyerekkorból származó emlékektől eltekintve a szobában nincs semmi olyasmi, ami a férfi későbbi életéről szólna. Semmi, ami arról tanúskodna, hogy ez az ember valaha is felnőtten volt.

Se egy könyv, se egy fénykép, se egy árulkodó nyom nem bizonyítja, hogy Dragan hatéves korát követően megérte volna akár a hetedik életévét. Vagy a nyolcadikat. Vagy bármelyiket.

Dragan szobájában megállt az idő – még az első betűk, az osztálytársaktól elkapott első tétő, az igazi közösségi élet első eseményei előtt. És aztán így is maradt.

Ennek ellenére Milena teljesen jól érzi magát ebben a szobában. Mintha egy cseppet sem csodálkozna ezen a környezeten.

DRAGAN

Bocsásson meg a kutya miatt.

MILENA

Nem maga a hibás. Tüzel a kutyánk. Az összes kankutya körülötte koslat és meg akarja hágni. Különösen a nagyobbak.

DRAGAN

Az én kutyám nagyon önfejű, alig tudom visszatartani. Rám se hederít. Kimondottan utál – szó se róla, én se szeretem.

Még az anyámé volt.

De most, hogy meghalt, itt maradtak a nyakamon.

Az apám meg a kutya.

MILENA

Szóval úgy ...

DRAGAN

Igen.

Milena és Dragan egy darabig hallgatnak. Azon gondolkodnak, mit mondhatnának még egymásnak.

DRAGAN

Minden esetre, bocsásson meg.

MILENA

Semmi baj, tényleg.

DRAGAN

Hülye helyzet.

Meghívtam látogatóba, s közben meg se tudom kínálni semmivel.

MILENA

Nem érdekes. Amúgy se kérnék semmit.

DRAGAN

Nem számítottam rá. Mármint arra, hogy elfogadja a meghívást.

MILENA

Nem kellett volna?

DRAGAN

Nem, nem, ellenkez leg, jó, hogy bejött.

Hiszen szomszédok vagyunk.

Szomszédok közt így szokás.

Milena egy darabig nézi, aztán váratlanul felkiált.

MILENA

De én férjnél vagyok.

DRAGAN

Na és aztán?

MILENA

Semmi.

Csak úgy mondom.

DRAGAN

A férje olyan g gös.

MILENA

Szerintem is.

DRAGAN

Beképzelt, el van telve magával.

MILENA

Mondom, hogy tudom.

DRAGAN

Sose köszön a lépcs házban, amikor találkozunk.

MILENA

Nekem talán köszönne, de mi nem szoktunk találkozni.

DRAGAN

Én itt mindenkit ismerek. De t alig.

MILENA

Ki az a mindenki, akit ismer?

Dragan egy hasisos zacskót, cigarettapapírt és dohányt vesz el a zsebéb l.

Milena csodálkozva nézi.

DRAGAN

Nem zavarja?

Milena vállat von.

DRAGAN

Ismerem ket mind, még abból az id b l.
Amikor még fiatalok voltak.
És még hittek valamiben.
Amikor még éltek.
Már évek óta velük foglalkozom.
Ez a munkám.

Dragan odanyújtja neki a dzsointot. Milena tétovázik.

MILENA

Az általános óta nem füveztem.

DRAGAN

A kiskrapekoknak szart adnak el. Az tiszta méreg. A kölyköknek g zük sincs, hogy milyen a jó cucc. Ez más, ezt nyugodtan kipróbálhatja.

Dragan unszolja. Milena elveszi t le a dzsointot. De még mindig habozik.

DRAGAN

Ez való a feln tteknek.

Milena letüd zi a füstöt. Nem köhög, nem fuldoklik, nem történik vele semmi a szokásos klisék közül. De a cucc is tényleg piszok jó.

Milena érdekl dve néz körül a szobában.

Nézegeti a régi plakátokat, melyeken régi futbalisták pózolnak peckesen.

MILENA

Dolgozik?

DRAGAN

Igen.

MILENA

Mit csinál?

DRAGAN

Tulajdonképpen...magam se tudom.

MILENA

Értem.

DRAGAN

Nagyon sokat dolgozom, de azt nem tudom, hogy mit.

Meg hogy miért.

MILENA

Megértem.

Ha Dragant most valaki meg tudja érteni, akkor az Milena. legalábbis úgy gondolja.

MILENA

Ezt ismerem.

DRAGAN

Tényleg? Ez errefelé ritka.

Bennünket mindenki utál.

MILENA

Magukat?

DRAGAN

Igen, bennünket.

Kopókat. Zsernyákokat. Ávósokat.

Az emberek habzó szájjal szidnak, ha csak meglátnak.

Dragan vidáman magyarul.

DRAGAN

Rend r vagyok.

Tudja?

MILENA

Rend r!!!

Ett l Milena félrenyel és fuldoklik. Reflexszer en eldobja a dzsointot, ami az ágy mögé esik. Mintha burleszksfilmet látnánk.

DRAGAN

Mi baja?!

MILENA

Rend r! A rend rségnél dolgozik!!

DRAGAN

Fölgyullad a lakás!

Dragan bemászik az ágy alá, kiveszi onnan a még mindig ég dzsointot.

MILENA

Nekem most már mennem kell. Dolgom van.

Sietek.

DRAGAN

Nyugodjon meg! Üljön le. Itt nem látja meg senki.

Ide sose jön senki.

Hozzám nem járnak.

Arra, amit más normális ember szégyellne, arra Dragan büszke.

DRAGAN

Különben is, ez nem ez én asztalom. Én nem foglalkozok piszlicsáré ügyekkel. Nekem más a feladatom.

Nagyobb horderej .

Komolyabb.

Fajsúlyosabb.

Sötétebb.

Veszélyesebb.

Micsoda bolond!

Dragan odanyújtja Milenának ugyanazt a dzsointot. Milena szeme könnybe lábad a füsttől.

Mondom, tiszta burleszk.

MILENA

Akkor se. Nem kérek többet.

DRAGAN

Még egy slukkot?

Milena tagadólag rázza a fejét.

DRAGAN

Egy utolsót?

MILENA

Nem.

Dragan elnyomja a dzsointot.

DRAGAN

szintén szólva, engem nagyon meglepett, hogy így föltört. Régebben nem volt valami nagy szám. Nem tudt ki semmivel.

MILENA

Kicsoda?

Miről beszél?

Ki nem volt nagy szám?

Egy kukkot se értek.

DRAGAN

Hát a férje.

Sose tette oda magát. Akkor, amikor kellett volna.

MILENA

A férjem?

Aha.

Szóval róla beszél.

Milena elneveti magát. De csak egy kicsit. Ki mondta, hogy hinni lehet a füvezéssel kapcsolatos kliséknek?

DRAGAN

És mi az ábra, kinevezik miniszternek?

Milena még egyszer felnevet.

MILENA

Kinevezik.

Nem, talán mégsem.

Aztán elgondolkodik.

MILENA

Tulajdonképpen -

Nem is tudom.

DRAGAN

Nem akarja megmondani?

MILENA

De, akarja. Már említette néhányszor.

Csakhogyn én -

Mindig elfelejtem.

DRAGAN

Így a jó. Jobb is, ha nem tud róla.

MILENA

Ha nem tudok – miről?

Dragan nem felel.

Vagy Milena már nem figyel rá oda. A szobában nézelődik.

MILENA

Ez a szoba tényleg olyan furcsa.

Ugye tudja, hogy mostanra ezek az emberek már mind meghaltak?

Hogy ezek a futbalisták a szék mezükben meg a dinamógatyájukban, a műszálas anyagon kidudorodó nemiszervükkel - mostanra már mind halottak?

Milenának eszébe jut valami.

MILENA

És maga, maga tulajdonképpen hány éves?

DRAGAN

Miért kérdi?

Mi az, hogy tulajdonképpen?

Ez miért fontos?

Minek tartsam számon?

Milena már megfeledkezett róla, hogy kérdezett valamit.

MILENA

Ez a szoba olyan furcsa.

De képzelje, én mégse csodálkozom.

Dragan hirtelen felüvölt.

DRAGAN

Mars onnan, te dög!

Az ajtóhoz vágja a cipjét. Milena fölugrik.

DRAGAN

Folyton ólálkodik és hallgatózik.

Egy perc nyugtom sincs t le.

MILENA

Azt hiszi, megérti, amit mond?

DRAGAN

Persze hogy megérti. Nem gyöngelméj . Csak nagyothall.

MILENA

Tulajdonképpen hány éves?

DRAGAN

Komolyan mondja, hogy magának jelentenek valamit az évek?

MILENA

Az én kutyám egy éves.

DRAGAN

Az enyém most lesz hét.

MILENA

És máris süket...?

DRAGAN

Ki?

MILENA

Hát a kutyája.

DRAGAN

Dehogy, tökéletes a hallása. Vadászkutya.

Dragan ismét fölördít.

DRAGAN

Hallom, hogy ott vagy, te kandi dög! Ne akard, hogy kimenjek!

Milena habozik. Dragan zavartan néz rá. Aztán elmagyarázza.

DRAGAN

Ugye tudja, hogy az apámról beszéllek?

Milena nem reagál.

Egyáltalán nem.

sötétség

V.

Beteg lett a ravaszdi

Milena indul valahová a gyerekekkel meg a kutyával.

Az alacsony fal melletti pad felé lépked. A falon Milica ül, aki az el bb még sírt,

de most jóíz en nevet. Nevet és cigarettázik.

Milena nem látja t, ami érthet , hiszen Milica halott.

ZORAN

És aztán?

MILENA

És aztán micsoda?

ZORAN

Még mindig terhes vagy?

MILENA

Igen.

ZORAN

Nem gondoltad meg magad?

MILENA

Ezt hogy érted?

ZORAN

Nem változtattad meg a véleményedet?

MILENA

Persze hogy nem.

ZORAN

Nem bántad meg?

MILENA

Nem!

ZORAN

Nem mondtál le róla?

MILENA

Marko, ne gyötörj!

Terhes vagyok és kész.

ZORAN

Jól van, na, csak kérdeztem.

Milena és Zoza úgy beszélgetnek, mint két olyan gyerek, akinek közös problémája van.

ZORAN

De azért még van egy kis idő arra, hogy a homokba ugorj. Erről a kis falról.

Magától eleredne a vér.

MILENA

Csak hogy tudd, eszem ágában sincs. Terhes vagyok és meg fogom szülni a gyermeket.

Mondhatsz, amit akarsz!

ZORAN

Nem mondok én semmit.

Milena kutyája tüzel. "Baszhatnékja van", mondják a vénasszonyok.

Milena és Zoza figyelmesen, érdeklődéssel vegyes undorral nézik.

MILENA

Milyen szemérmetlen ez a kutya. Nézd csak, hogy emelgeti a farkát.

ZORAN

Látom. Miért csinálja ezt?

Mit akar?

Miért viselkedik ilyen furcsán?

MILENA

Honnan tudjam?

Milena leül. Zoran valamit csinál a kutyával. Olyan, mintha kínozná, de a kutya mégis élvezi. Milica, aki eddig csak idéetlenül röhögcsélt, most énekelni kezd. Hangosan. Milena hallgatózik.

MILICA

Beteg lett a ravaszdi,
zörögtek a csontjai,
varjúhájjal kúrálták,
hét évig gyógyították.

Milena hátranéz. Megpillantja Milicát, és ettől felugrik. Milica mégis a férje első felesége volt. És akkor is kínos lenne a helyzet, ha nem lenne halott.

MILICA

Varjúhájjal kúrálták,
kakukkfélvel itatták.
Aj-jaj-jaj-jaj-
jaj-jaj!
Aj-jaj-jaj-jaj-
jaj-jaj.

Milenát sokkalja a látvány. Mást is sokkolna, ha egy halott nőt látna énekelni. Ráadásul ezt az ostoba kis dalocskát. Zoza viszont semmit se hall. Ennek a kövér gyerekeknek a fülében is háj van!

ZORAN

Ha meggondolod magad, akkor lelökhetlek erről a falról. Csak szólj.

MILENA

Fogd be! Inkább figyelj! Te is hallod?

Milica folytatja az éneklést.

MILICA

De a rusnya nyavalya,
egyre jobban kínozza,
kocsi elé négy hullát,
befogott vagy hat kutyát.

MILENA

Hallod ezt!?

ZORAN

Mit kéne hallanom?

MILICA

Kocsi elé négy szüzet

befogott és úgy üget.

Aj-ja-jaj-jaj-

ja-jaj.

Aj-ja-jaj-jaj-

ja-jaj.

Milena feláll. Keskeny vércsík fut le a lábán.

MILENA

Maga énekel?

Az meg hogy lehet?

MILICA

Szerintem tegez djünk. Az a normális.

Milicának nevetnéskéje van.

MILICA

Tiéd lett a férjem, tiéd lett a gyerekem.

Olyan, mintha rokonok lennénk.

Nem igaz?

MILENA

Zoza...

Erre a névre Zoza nem reagál. Milena rögtön kijavítja magát.

MILENA

Marko, Marko!

MILICA

Ne! Ezt ne! Ez a név az enyém, nem a tiéd!

Milena úgy tesz, mintha nem hallotta volna. Kiabál.

MILENA

Marko, figyelj rám!

ZORAN

Mi történt? Mit akarsz már megint?

Mit üvöltesz?

MILENA

Oda nézz!

ZORAN

Hova?

MILENA

Oda! Oda! Vak vagy, hogy nem látod?!

ZORAN

Ne fárasz. Nincs ott semmi.

MILENA

Zoza, nézz oda!

Zoran összeszorítja a fogait és szinte artikulálatlanul fölívölt.

ZORAN

MAR-KOOOO!!!

MILICA

Marko, nézz ide a mamára!

ZORAN

Hova nézzek, te hülye tyúk? Nem látod, hogy nem látok semmit?!

Milica odamegy a fiához. Meg akarja ölelni. A gyerek tényleg nem látja vagy csak nagyon ügyesen és kegyetlenül tetteti magát. Ellöki magától halott anyját, mintha egy kabátot akarna ledobni a hátáról.

MILICA

Fiam, én vagyok az. A mamád.

ZORAN

Nem látok semmit! Érted? SEMMIT!

MILICA

Itt vagyok, kisfiam. Én vagyok itt.

Zoza ellöki magától az asszonyt, akit nem lát. Folytatja durva játékát a kutyával.

MILICA

Én vagyok az, fiam.

A mama.

A mama tévedett. Nem gondolta meg jól. Nem tudta, mihez kezdjen.

Anélkül döntött,

hogy tudta volna, mennyire fáj majd.

Milica átöleli a gyermekét. Úgy t nık, Zoran mégis engedi neki, hagyja, hogy egy pillanatra megint minden ugyanúgy legyen, mint régen.

MILICA

Olyan szörnyen hiányoztál.

És annyira szeretném,

ha kijavíthatnám a hibámat.

Milica átöleli a fiút. Zoza ellöki magától. Teljes erejéb l, kegyetlensége teljes nyersségével. Ledobja magáról halott anyját. Milenára kiált.

ZORAN

Mit akarsz töllem,
jóasszony?!

MILENA

Hisz nem is én...

ZORAN

Még nem jött el az én időm.

MILENA

De hisz nem is én voltam!!!

Milica felé fordul.

MILENA

Mondd meg neki te! Te vagy az anyja! Mondd el neki, mondd! Most mondd el neki!

MILICA

Hogy mondjam el neki?

Hol kezdjem el?

MILENA

Szépen magyarázd el neki. Hogy hol voltál idáig. Hogy mi történt valójában.

De lásd be, ez tényleg furcsa.

Mindenki azt hiszi, hogy...

MILICA

Én is azt hittem. De látod, mégse...

Vagy mégis?

Nem is tudom.

Milica hangosan gondolkodik. Sorra veszi a dolgokat. Fölmondja.

MILICA

Semmim se hiányzik.

Semmi se hibádzik.

A halál mégis közömbös.

Nem olyan szörnyű. És nem fáj olyan nagyon. Akkor, amikor megtörténik.

Csak a gyerekem,

hiányzik borzasztóan.

Milica bólogat, megismétli. Vagy a sajátját mondogatja.

MILENA

Csak a gyerekem

hiányzik borzasztóan.

Milica még egyszer megpróbálja megölelni a fiát.

MILICA

Fiam, én vagyok az. Én vagyok a mamád!

*Zoza még egyszer energikusan ledobja hátáról ezt a vedlett kabátot.
Milica ott marad a levegőbe tárt karjaival. Üresen kalimpál kezével, mintha a kislánya - istenments! - nem is létezne. Mintha a gyermeke lenne a szellem, s nem .*

*Milica kiegyenesedik. Állja az ütést, tőrri. Egy kicsit talán pityereg, de ebben nem vagyok biztos.
Kellemtlenül érzem magam, ha csak ránézek. Minden esetre a helyében én elsírnám magam.
Vagy talán mégsem, nem is tudom.*

MILICA

Nézd, milyen gyorsan nő! Látod?

MILENA

Hízni is gyorsan hízik.

MILICA

Hát, amikor olyan mohó. Oda kell rá figyelned.

MILENA

Mintha az olyan könnyű lenne.

MILICA

Miért, mi dolgod van?

MILENA

Van egy csomó más dolgom is. Pontosán nem tudnám megmondani, hogy mi, de van. Persze ha nagyon akarod, akkor föl tudom sorolni.

Majd legközelebb.

MILICA

Milena, töröld meg magad. Véres a combod. Vérzel.

Milena összerezzen, megpillantja a combján lefelé csordogáló vért. Letörli.

MILENA

Nem én vérzek. A kutyám tüzel.

Rájött az ivarzás, mindenütt vértócsákat hagy maga után.

Olyan sokat vérzik, hogy tényleg aggódom miatta.

MILICA

A kutyád jól van. Neked van valami bajod. Nálad hibádzik valami. Tudsz róla?

Milica szomorúan nézi a fiát.

MILICA

Tényleg nagyon meghízott.

sötétség

VI.
Ugye te tudod, hogy mit csinállok?

Vacsora Zoza új otthonában, amit már nagyjából megszokott. Az étvágya mindenesetre rendben van. Két pofára zabál, miközben Marko és Milena csak áll és megrökönyödve nézi.

Zoza csak eszik, eszik és eszik.

Marko hirtelen rájön, hogy feszélyezi a mohó gyerek. Hogy fél t le. Hogy megbénítja a saját fia iránt érzett félelme és a szörny megnemértés.

MARKO

Mert mi van, ha a fiam egy nap képtelen lesz abbahagyni az evést? Ha akkor is folytatja, amikor már kiürült a tányérja? Ha egyszer en befalja a tányért, a villát meg a kést is, utána sorban a kenyereskosarat és a szalvétákat egyenként? Aztán bekebelezi az asztalt, a székeket, ezeket az undorító bútorokat, mi lesz, ha magába tömi a fémpolcokat, a vitrinben álló ezüst teáskannát, az ablaküveget, a parkettát, a függönyöket és lenyalja a meszet a falról? És mi lesz, ha utána ráveti magát az emberekre, kutyaszorítóba került apjára és mostohaanyjára, akik egyszer en képtelenek lesznek védekezni ezzel a kisgömböccel szemben, aki akkorra már ormóttan monstrummá dagadt a lenyelt fémekt l, lakkozott faanyagoktól, m anyagoktól és porcelántól? Mi lesz, ha ez tényleg bekövetkezik?

Amikor így elnézi kétpofára zabáló fiát, Marko nem is tartja olyan lehetetlennek ezt a rémálmot. És arra gondol – a hasa okozza majd a vesztét ennek a gyerekek. És ki is mondja hangosan.

MARKO

A hasa okozza majd a vesztét ennek a gyerekek.

MILENA

Ugyan dehogy, ne fess az ördögöt a falra.

MARKO

Egyszer majd olyasvalamit habzsol be, amit nem tud megemészteni.

MILENA

Nem, ne aggódj e miatt.

MARKO

Például engem.

MILENA

Ezt meg honnan veszed?!

MARKO

Te meg azt honnan veszed, hogy nem fog? Rövidebb pórázon kellene tartanod.

MILENA

Mintha az olyan könny lenne!

MARKO

Miért, mi más dolgod van?

MILENA

Hát, nem is tudom...

MARKO

Nekem erre nincs időm. Meg kedvem se. Ez nem az én dolgom.

MILENA

Nem is tudom, mivel megy el a napom. Olyan gyorsan eltelik. Alig pislantok egyet-kettőt, és hopp, máris este van.

MARKO

Tényleg, Milena. Mit csinálsz te egész nap?

MILENA

Mondom, hogy fogalmam sincs.

ZORAN

De én tudom.

MILENA

Lassan a testtel, még félreonyelisz.

ZORAN

Akarod, hogy eláruljam?

MILENA

Csak lassan, Marko, ne beszélj teli szájjal!

ZORAN

Ne csinál semmit.

Naphosszat csak üldögél.

MARKO

Nem mondd komolyan, hogy tényleg Markónak hívod?

MILENA

Hisz úgy akarja. Mit tehetnék?

MARKO

De hisz ÉN VAGYOK Marko. Ez az én nevem!

MILENA

Jó, legyél te is az.

Ki mondja, hogy ne legyél?

MARKO

Mi az, hogy «ÉN IS». Hogy érted azt, hogy «ÉN IS»?! Csak engem hívnak Markónak!

MILENA

Hát ez tényleg ennyire fontos neked?

Mit dühöngsz emiatt? Tényleg olyan vagy, mint egy gyerek!

Hát nem jobb, amikor szépen megértjük egymást?

Milena egy ideig tétovázik, aztán mégis megsimogatja Zoza fejét.

Nézi a gyereket, hogy az milyen önfeledten eszik. Nem tudja, mit mondjon.

MILENA

Jobban rágd meg az ételt. Ne nyeld le egészben a falatokat.

MARKO

Figyelj csak, Milena. Beszélünk kell. Kérlek, ülj le.

Zoza abbahagyja a rágatlan falatok nyeldeklését. Megáll egy pillanatra, a tekintetét nem emeli

föl, csak figyel.

MILENA

Jól van. El ször te ülj le.

MARKO

Nem, te ülj le el ször.

MILENA

Nem, ülj le te.

MARKO

El ször te.

MILENA

Te ülj le els nek.

MARKO

Ez butaság. Olyan gyerekes vagy.

MILENA

Csak nem félsz?

MARKO

Ez is olyan nevetséges. És idétlen.

MILENA

Akkor te ülj le el ször.

MARKO

Jól van, na, elég már! Tessék, leülök.

Marko nem ül le. Eszébe sincs.

MILENA

Te tényleg félsz t le.

MARKO

Miért, te nem? Soha de soha?

Marko, ez a félelmetes politikus, akit l rettegnek az ország fölött basáskodó párt vezet i, lám, most mégis tart ett l a nyolcéves gyerekt l.

Hogy nehogy megegye.

Szokatlan ügy, mondhatom.

Marko köhint.

MARKO

Nézd, kisfiam... A papa szeretne valamit mondani – Milenának.

Zoza feláll az asztaltól.

ZORAN

És Milena is mondani akar neked valamit.

MILENA

Valóban? Mit?

ZORAN

Neked kell tudnod.

Vagy akarsz, hogy én...?

MILENA

Még van egy darab kenyérem a számodra. A szobámban. A gardrob alján.
A takaró alatt, egy rongyba csavarva.

ZORAN

Hú, de éhes vagyok! Megenném még a takarót is.

Zoza kimegy. Milena utána kiált.

MILENA

Csak nehogy a melegebbiket edd meg!

Milena nevet.

Marko komolyan gondolja.

MARKO

Vajon komolyan gondolja?

MILENA

Ugyan már, ne hülyéskedj! A gyerekedről van szó, nem valami szörnyetegről.

Marko nem válaszol. Leül.

MARKO

Tedd el ezt innen, légy szíves.

Milena csak áttolja a széttrancsírozott étel maradványait az asztal túloldalára. Nem takarítja el, semmit sem tesz a helyére.

Marko szótlánul figyel.

Milena végignézi az asztalon heverő zsíros mócsingokat, és maga is megállapítja.

MILENA

Nem vagyok a háziasszonyok gyöngye.

MARKO

Nem baj.

MILENA

Fáraszt a terhesség.

MARKO

Teljesen megértelek.

MILENA

Mit is akartál mondani?

MARKO

Hogy mit akartam mondani? Te ugye tisztában vagy azzal, hogy én mivel foglalkozom?

Milénának fogalma sincs róla. De azért bólint.

MILENA

Persze.

MARKO

Tehát lövésed sincs, mi?

MILENA

Azt tudom, hogy miniszter vagy.

MARKO

Még nem vagyok.

MILENA

De az leszel. Vagy nem?

MARKO

Még nem lehet tudni.

MILENA

Dehogynem lehet tudni. Ezt rebesgetik. Mindenki ezt mondja.

MARKO

Mit mondanak?

MILENA

Hát ezt.

Hogy fontos ember vagy.

De nem ismerem a részleteket.

Milena hirtelen fölhorkan.

MILENA

S t nem is érdekel! Engem egyáltalán nem érdekel az, amit te ott a hivatalban művelsz. Abból senkinek se származik semmi haszna, az a kutyát se érdekli. Csakis titeket érdekel!

MARKO

Ne hepciáskodj! És ne kiabálj. Tudod, hogy nem szeretem, ha a nők beleártják magukat a dolgaimba. Ezek nem nőknek való dolgok.

MILENA

Miért, verekedni szoktatok?

MARKO

Ezt meg honnan veszed?

MILENA

Hát ha nem női dolog...

MARKO

Nézd, Milena. Beszéljünk komolyan, felnőtt módjára. Ha megkapom ezt a megbízást, ha kineveznek, akkor valamit tudnod kell.

Az, amit csinálni fogok, az nem gyerekjáték.

Itt rengeteg pénzről van szó és egy csomó veszélyes maffiózó érintett az ügyben.

Amit majd csinálok, az sok ember érdekét fogja sérteni, akik sokat bukhatnak rajta. Másnak meg éppenséggel sok pénzt hozhat a konyhára, érted?

Adott esetben magam is nagy árat fizethetek érte, de sokat is profitálhatok belőle.

Érted?

Tudnod kell, hogy megfenyegettek. Követnek és lehallgatnak. Meg akarnak vesztegetni és zsarolni. Nyomoznak utánam, a szemetünkben kotorásznak. Keresnek valamit, bármit, amit fölhasználhatnak ellenem. Mindent megadnának érte, de ugyanakkor el is akarnak venni tőlem mindent. Érted?

Meg kell értened, Milena.

MILENA

Meg fogom érteni. Sőt, már értem is.

Csak annyit mondj meg, hogy kicsoda?

Ki fenyeget?

Ki turkál és kurkászik a szemetünkben?

És mit találhat benne?

MARKO

Azt sose lehet tudni, Milena.

Ez a helyzet. Kérek vagy mi.

Inkább kérek, nem igaz?

Érted már?

Milena nem érti. Én is szeretném nem érteni.

MILENA

Még ha érteném is, egy dolog azért nem világos előttem: minek nekünk ez az egész, Marko?

Mi az, ami még hiányzik, amire még szükségünk van?

MARKO

Nem is gondoltam, hogy meg tudsz érteni. Hogy te bármit is meg tudj érteni.

Mennem kell. Dolgom van.

Valahol máshol, Milena.

sötétség

VII.

idegen test

Milena a vizsgálóasztal szélén ül. Abban a megalázó nőgyógyászati köpenyben, ami, ha föláll, nem takarja el a szemérmét.

Milenának ülnie kell, ezért görnyedten gubbaszt.

Egyik kezével egy fémtálat tart, amiben valami fémesen zörög.

Milena undorodik attól, hogy megérintse azt a valamit, ezért jobbra-balra forgatja a tálat, nézegeti a fémes dolgot.

Az Orvos a mellette lévő széken ül.

MILENA

Nem tudom.

DOKTOR

Tudja, hogy mi lehet ez?

MILENA

Nem.

DOKTOR

Nem ismeri fel ezt az idegen testet, amit a hüvelyéből vettem ki?

MILENA

Nem hordok jegygyűrűt.

DOKTOR

Olyan, mint egy gyűrű.

MILENA

A férjem nem akarta.

DOKTOR

Nincs jegygyűrűje?

MILENA

Vajon mi lehet?

Milena szinte csodálkozással bámulja a jegygyűrűt a tálban, amit körbeforgat.

MILENA

Minden esetre nem az enyém.

DOKTOR

Nem tudja, kié lehet?

MILENA

Van valami ötlete?

DOKTOR

Tudja, hogy egy effajta idegen test milyen hatással lehet a belső szerveire?

Meddőséget okozhat.

Örökre gyermektelen maradhat.

Egy meddő, terméketlen nő.

Érti?

Milena értetlenül néz rá. Ezt a pogány szótárt én se értem.

MILENA

Hogy is felejthették ezt bennem?

DOKTOR

Úgy gondolja, hogy valaki magában felejtette?

MILENA

Azt hittem, terhes vagyok.

DOKTOR

Érzett valami változást?

MILENA

Készt a menzeszem. Egészen tegnapig.

DOKTOR

Érezte magán a terhesség jeleit? Én minden esetre csodálkoznék, ha így lenne.

Milena úgy néz az Orvosra, mint egy félkegyelműre.

MILENA

Minden nap rosszuléteim voltak. Szédültem, hánytam. Megkívántam a kovászos uborkát, meguntam a mellem. Vettem terheseknek való ruhákat és fehérneműt. Azon gondolkodtam, hogy

milyen anya szeretnék lenni, és úgy döntöttem, hogy sokáig fogom szoptatni a kicsit. Legalább egy évig. De lehet, hogy annál is tovább, jó sokáig.
És aztán rögtön szülök még egy gyereket. Meg egy harmadikat is.
Mindenkinek elmondtam és mindenki nagyon örült.
A férjem szeretettel vett körül.
És a baba rugdosott a hasamban.

És akkor megszülettem ezt a gy r t.

*Az Orvos receptet ír. Abban a nagykép , doktoros stílusban.
Rálehel a pecsétre, vaktában rácsap vele a receptre, letépi a papírt a blokkról és átadja Milenának.*

DOKTOR

Megel zésképpen. Az esetleges fert zés ellen. Minden rajta van a recepten.

MILENA

Ugye azért még lehetek terhes?

DOKTOR

Van még kérdése?

Milena az Orvos kezét nézi. Az ujjait és a hosszúkás, hegyes körmeit.

MILENA

Ezek az undorító körmei... Nem zavarják munka közben?

DOKTOR

Mit bámul rajtam ennyire?!

sötétség

IX. barbelo

*Egy pad a temet ben. Lehet, hogy ugyanaz. A padon a Csavargó ül, mellette a kutyája.
Mintha valami aranyszín alagútból bukkantak volna el ,
egy arany kapu mögül,
ahová aranyfalú folyosó vezet
és aranypor száll a leveg ben.
Mindkettejüknek sárga loncsos sz rzete van, sárga szeme, pergamenszín b re, elsárgult körme,
besárgult szemefehérjéje.*

*Két szerencsétlen teremtés, akik mindig együtt vannak.
A Csavargó úgy beszél, mintha a családi albumot lapozgatná.*

CSAVARGÓ

Ez itt én vagyok. meg itt mellettem a mamám.

A "mama" ásít egyet, közben kivillannak sárgás fogai.

CSAVARGÓ

Itt élünk.

A maguk közvetlen szomszédságában.

Nem tudtuk, hogy erre fog járni.

Ha tudtuk volna,

hogy vendégünk lesz,

akkor talán készültünk volna valamivel.

Egy m sorszámmal. Vagy egy pohár itallal. Egy falat étellel - esetleg.

Mi kevéssel is beérjük.

Én szinte semmit se eszem, de a mamának muszáj.

öreg és beteges.

Vele ellentétben én egészséges vagyok,

mint a makk.

Akkor is, ha nem úgy festek.

Azért élünk itt, mert itt érezzük jól magunkat.

Az emberek nem törődnek velünk, akkor se, ha meglátnak.

Tudja, hogy az emberek szörnyen zokognak a temetőben?

Néhányan hajba kapnak és üvöltöznek egymással a sír fölött.

Döhösek és égre-földre esküdöznek.

Mintha ez bármin is változtatna.

De a mamám és én itt nyugalomban élünk.

Senki se sajnálkozik rajtunk, a kutya se törődik velünk.

Minket csak ne sajnáljon senki! Mi pont olyanok vagyunk, mint maga.

Csak az életünk illant el valamerre.

Mert ha maga az, akkor mi is azok vagyunk.

Mármint sajnálatraméltó.

A mama meg én a sírok között járkálunk éjszakánként.

Az emberek furcsák, azt hiszik, hogy a hullák még esznek.

Meg isznak és külföldi cigarettát szívnak.

Eljönnek meglátogatni a halottaikat

és itthagynak nekik mindenfélét:

egy csomó ennivalót

meg italt,

cigarettát,

kávét,

cukrot, süteményt,

baklavát.

Mintha a halottak megvendégelnék egymást.

Így akarják kárpótolni őket azért, hogy olyan ritkán jönnek.

Kezdetben az élők folyton kijárkálnak a halottaikhoz.

Hét napra, negyven napra, hat hónapra, aztán az első évfordulón.
Később a látogatások megritkulnak.
Eljönnek olykor-olykor a születésnapján vagy egy évfordulón.
Utóbb ez is elmarad.
Felé se néznek soha többé.
És ez jobb is így.

A halottaknak joguk van az egyedüléléhez.

Mindazonáltal az élők mindenfélét itthagynak a halottaknak:
cipőket, kabátokat, kalapokat meg könyveket.
Néha újságot is. De mindig csak a tegnapi, frisset soha.

Gyertyát gyújtanak, sírnak egy kicsit,
aztán megtörlik az arcukat, kifűjják az orrukat,
köpnek egyet és elfelejtik az egészet.

Éjjel,
amikor már mindenki hazament,
körbejárjuk a mamával a parcellákat és mindenfélét összeszedünk.
Nekem cigarettát – a mamának meg ételt.
Nekem egy üveg italt – neki meg valami édességet.

Habár olvastam az egyik kinológiai szaklapban, hogy nem szabad cukrot adni nekik. Hogy a cukor "fehér gyilkos", amitől a kutya megvakulhat.

Mindegy.
A mama már tizenhét éves és nincs többé miért élnie. De néznie sincs nagyon mit.
Én elég csúnya vagyok, és nekem se szebb az életem.

Ezért arra gondolok: hadd egye, ha szereti.
Jobb, ha jóllakottan pusztul el,
mintha úgy mardelna meg, mint én.

Éjjel, ha zuhog, a kápolnában alszunk.
Mama nem szereti a vihart, olyankor fülét-farkát behúzza és vonyít.
Néha haragszok rá, fenyegetem, hogy megütöm.
De hát hogy tudnám megütni az anyámat?

Nyaranta, amikor szép idő van, a csillagok alatt alszunk.
Fölnézünk az égre, mintha a Szűzanya lenne odafönt.
betakar minket égszínkéék palástjával, ránknéz fénylő szemével, és így szól
– ne féljeteK, gyerekek, csak bátran!

Én ráhajtom a fejem a mama hasára, belefúrom, belefészkelem magam öreg bundájába, elszáradt emléim közé.

Belesüppedek a melegségébe és megnyugodva elalszom.
Olyankor vagyok a legboldogabb.

Engem nem kergettek el, senki se bántott.
Nem szekíroztak.
Magamtól jöttem el, mindent otthagytam.

Csak a mamát hoztam magammal.

Ebben a szörny életben nincs semmim, soha nem is volt.
Se pénzem,
se ambícióm,
se vágyam, hogy legyek valaki.

Amikor olyan idők jöttek,
hogy szégyen,
ha nem vagy sikeres,
akkor én vettem a kalapom.

És magammal hoztam a mamát.

Most így élünk kettecskén. Arra várunk, hogy vége legyen.

Ne sajnálkozzon rajtunk.
Mi nem vagyunk sajnálni valóak.
Ellenkez leg,
saját magát kellene sajnálnia.

*A két csavargó gyöngéden becézgeti egymást. Aztán elmennek. Vagy mi megyünk el.
Ahogy akarják. Ahogy tetszik.*

sötétség

X. drága mama

Egy közönséges pad valahol. Milena a padon ül és felénk fordulva beszél...

MILENA
Drága mama,
nem tudom pontosan, hol vagy. Remélem, megkapod ezt a levelet.
Szeretnék valamit kérdezni tőled, de így ne tudok. Jelentkezz!
A te Milenád.

MILENA
Drága mama,
ha lenne egy kis idő, akkor szeretnék látni.

Milena lányod

MILENA

Mama,
én is a te lányod vagyok. Kérlek, válaszolj!
Milena

MILENA

Anyu,
azt ígérted, hogy ma föl hívsz. Már este van,
és te még mindig nem jelentkeztél.
A te Milenád

MILENA

Mama,
nem haragszom rád.
Csak jelentkezz. Szeretlek,
Milena

MILENA

Drága Mama,
Köszönöm, hogy föl hívtál. Megértelek. Egyáltalán nem vagyok rád dühös, csak hiányzol.
A te Milenád

MILENA

Drága Mama,
én tulajdonképpen nem is tudom, hogy tényleg szeretlek-e?
Honnan lehet azt tudni? Ki tudja azt megmondani, mama?
Err l akartam volna
beszélni veled.
Szeretlek, Milena

MILENA

Mert ha egy nap úgy döntesz, drága mama, hogy szülsz egy gyereket, akkor honnan tudod, hogy az a gyerek mivel fogja viszonzni? Mármint a hatalmas erő feszítésedet meg a sok aggodást? Hát nem félsz attól, anyuskám, hogy növekszik a hasadban egy gyerek, a te hasadban, a te bens dben, a húsd rostjai között, aki kinyújtja a b rőd, szétfeszíti a csontjaidat, kiszívja bel led a vizet és a vért egy cseppig, aztán a tejedet meg a könnyeidet is, hogy odaadod a gyerekeknek mindenedet, amid csak van: a tested, a véred, minden lélegzeted és lenyelt falatod, odaadod neki mindened,

miközben nem tudod, hogy mit gondol benned az a gyerek?
Vajon fog-e szeretni?
Honnan lehet azt tudni, drága mama?
Ki tudja azt garantálni?
Ki adhatja erre a szavát?
Hogy szülheted meg ezt a gyereket, amikor semmit se tudsz róla?
Hogy van ez, mama?
A te Milenád

MILENA

Anya, tudom, hogy szeretsz. És azt is, hogy ellenedre van ez a beszéd.
Én nem vádollok, mama, csak kérdezlek.
A tanácsodat kérem.
Lányod, Milena.

MILENA

Annyi magányos gyerek él ezen a világon,
talán a legjobb lenne magadhoz venni egyet közülük, hát nem?
Akkor legalább tudnád,
hogy nem a te véredből való.

MILENA

Nem beszélek sületlenségeket, mama. Semmit se hányok a szemedre és nem hisztizek.
Most egyáltalán nem rólad van szó.

MILENA

Hol vagy, mama?
Miért nem jössz?
Azt hiszem, terhes vagyok. Ezúttal biztos vagyok benne.
És gy r m is van.

MILENA

Szeretlek, mama.

MILENA

A lányod,
Milena.

sötétség

XI. özönvíz

*Egy pad s egy alacsony fal, amelyen Milica ül.
Mellette a Kutvás n áll, s körülöttük szörnyen zuhog.*

KUTYÁS N

Látja, hogy esik? Mennyire zuhog? Ömlik alá az ég l, mintha dézsából öntenék, zúdul az emberekre, patakokban csorog Milica arcán, testén, a falon, ahol ül, folyik elfelé valamerre, sodorván maga el tt mindent – gyerekjátékot, kiscip t, cumit és csörg t, babakocsit, böles t, járókát, kengurut, mózeskosarat, gyerekülést, ortopédcip t, azt a csúfot, amit a kacsskalábúak hordanak; aztán görbe metsz fogakra kapott fogszabályozót, szilofont, furulyát és bádogdobot, összetépett képeskönyvet, karcos lemezt, számárfüles füzetet, kiömlött tintát, vonalzót és körz t, ellen rz t, használt tamponokat, pattanásra való arclemosót, hidrogént és borotvát.

A Kutvás n belebámul egy pocsolyába.

KUTYÁS N

Viszi a víz azt a szörny gy r t is.

A Kutvás n beleköp a vízbe. Milica továbbra is nyugodtan ül a falon s egy dzsointot szorít fogai közé, ami folyton elalszik. A Kutvás n kiabál, szólongatja a kutyáit.

KUTYÁS N

Máááátééé!

Jáááánoos!

Lukáááács!

Máááárk!

Milica csak az utolsó névre reagál.

KUTYÁS N

Hová bújtatok? Mit komiszkodtok folyton velem? Miért gyötritek a mamát?

A Kutvás n keresi a kedvenceit.

KUTYÁS N

Hát nem megígértétek, hogy mellettem maradtok? Hová t ntetek most, amikor a legnagyobb szükségem van rátok?

KUTYÁS N

Gyerekek, elég volt a bújócskából! Gyerünk, megyünk hazafelé!

Megöli a mamátokat a bánat

meg ez a szörny zápor!

KUTYÁS N

Hová tüntetek, ti pimasz dögök?! Gonosz sátánfajzatai!

Hol bújkáltok?

Mért nem jöttök el ?

KUTYÁS N

Gyerekeim, gyönyör nagyfiaim!

Lenne ott hely a számomra is?

A Kutyás n elindul valamerre, kínjaitól gyötörve.

Milica úgy néz rá, mintha szellem lenne.

Mozdulatlanul ül.

Úgy is énekel. A gyomrából.

MILICA

Gyógyíromért szeret m

átúszik majd vakmer n,

kilenc azúr tengeren,

átkel érte száz hegyen.

Gyógyírodért szeret m

átúszok én vakmer n

kilenc azúr tengeren,

általkelek száz hegyen.

Aj-ja-jaj-jaj

ja-jaj

Aj-ja-jaj-jaj

ja-jaj

Milica összeborzong a hidegt l. Sikerül újra meggyújtani a dzsointot.

Mélyen leszívja a füstöt.

MILICA

Könnyei a rókának

záporoztak ölibe,

ha a libát fölfalná

jobban lenne izibe.

Milica feláll. Nyugodt hangon mondja nekünk.

MILICA

Ha a kutyát fölfalnám, jobban lennék izibe.

Fölnéz az égre. Megtörli magát, de mindhiába. Aztán azt mondja a közönségnek - nem nekem.

MILICA

Micsoda zápor! Mindenki elszaladt. Csak nekem nincs hová mennem.
Hogy esik! Igazi özönvíz!

De nekem kutya bajom se lesz t le.
Meg nem fázok,
és meg se ázok.

Ugye maguk tudják, hogy én már nem élek?

Az es pedig nem zavar. Nem tud kárt tenni bennem.

Csak a gyermekem,
hiányzik nagyon.

Csak ez a s r sötétség
nyomja mázsás súllyal a mellem.

sötétség

XII. **a lányom rengeteget ír**

Megint egy pad, csak most ez a parkban van. Mila és Drago úgy gubbasztanak rajta, mint valami vénségek, habár még egyáltalán nem azok.

MILA

A lányom rengeteget ír.

DRAGO

Az én fiam sose szokott írni.

MILA

Egy csomó levelet meg képeslapot.

DRAGO

Az enyém egy sort se ír soha.

MILA

És folyton faggat, a kérdéseivel nyaggat.

DRAGO

És mit kérdez?

MILA

Nem tudom.

Egy darabig hallgatnak.

MILA

A lányom olyan dolgokat szokott kérdezni, amir l fogalmam sincs.

Megint hallgatnak. Talán gondolkodnak valamin.

DRAGO

A fiam nem kérdez sködik, mivel nem tud semmir l semmit. Annyira, hogy azt se tudja, mit kérdezzen.

MILA

A lányom sokmindenr l kérdezget, különböz dolgokról.

DRAGO

Például?

Mila elgondolkozik, de nem tud válaszolni.

MILA

Nem is tudom.

Még egy kicsit gondolkodik, de az se segít.

MILA

Tudja, szinte bújkálnom kell el le. Kerülöm. Hallgatok.

Hogy azt higgye, itt se vagyok.

DRAGO

A fiam meg beköltözött hozzám. Meg se kérdezett, engedélyt se kért, egy nap csak egyszer en beállított, és azóta ott lakik.

MILA

Szép dolog. Én meg az öregek otthonában lakom. Más vénségekkel együtt.

DRAGO

Ez szörny .

MILA

Nem olyan szörny . Legalább van társaságom. Akárcsak magának, hisz magának itt a fia.

DRAGO

Nekem nincs szükségem társaságra. Egyedül akarok lenni.

MILA

Magával ellentétben - én nem szeretem a magányt.

És képzelje,

bújkálok a saját lányom el l.

DRAGO

Amikor a feleségem meghalt, megjelent, hogy úgymond “kéznél legyen, ha kell”. Én nem hívtam, nem is volt rá szükségem, egyetlen porcikám se kívánta, s t kimondottan tiltakoztam.

MILA

Értem.

DRAGO

Nem, nem érti. Senki se érti.

Amikor a feleségem meghalt, akkor és úgy, ahogy akarta, ahogy el re eldöntötte, anélkül, hogy bárkinek szólt volna vagy bárkire tekintettel lett volna, anélkül, hogy átgondolta volna vagy egy pillanatra is megingott volna, hogy megremegett volna a keze, hogy összeszorult volna a szíve, amikor a tettének következményeire gondolt.

És utána beköltözött hozzám a fiam.

MILA

Honnan tudja, hogy nem gondolt magára?

DRAGO

Egyszer én tudom.

MILA

De mégis, honnan tudja?

DRAGO

Mert ha gondolt volna rám, akkor ezt nem csinálja. Ha csak egy pillanatra is átsuhant volna az agyán a gondolat, akkor sohase merte volna ezt velem.

MILA

Neki volt a legnehezebb.

DRAGO

Remélem is.

Megint hallgatnak. Mila filozófiai magasságai után ideje, hogy egy kicsit kifújjuk magunkat. Mila ismét fölélénkül.

MILA

Én meg bélyegeket gyűjtök. Már több ezer van. Főleg a lányomtól kapom őket, de cserélni is szoktam.

Ezért nem is olyan szörnyű, hogy sokat ír. Bárhová is utazik, küld egy lapot. És utazni utazik eleget. Legalábbis úgy tesz.

Drago tulajdonképpen egyáltalán nem figyel oda a nőre.

MILA

De néha mégis eljön,

és becsönget.

Én olyankor csöndben maradok,

és elbújok a sarokban.

Nem tudom, hová legyek

a rengeteg kérdése előtt.

MILA

A lányom azt szokta mondani,

hogy az élet furcsa dolog.

Dilemma elé állítja az embert,

és fontos döntéseket kell hoznia.

Én meg nem tudok semmit. Honnan is tudhatnék?

Mila beleszagol a levegőbe.

DRAGO

Már hét napja nem vitték el a szemetet, és kezd iszonyatosan bűdös lenni.

Összehúzza a szemöldökét.

MILA

Van, aki azt mondaná, hogy manapság könnyebb a nyugdíjasoknak. Hogy nagyobb a választási

lehet ségük. Miközben k meg a kukában kotorásznak. Mert voltaképp ennek az ellenkez je az igaz.

Ennyi szemét közt az egészséges dolgok is megrohadnak.

Mila hangosan gondolkodik.

MILA

A lányom azt meséli, hogy sok a hajléktalan a világon. Külföldön a hidak alatt laknak, a folyóparton.

És hogy ezek néha ugyanolyan normális emberek, mint maga vagy én.

De a nyugdíjuk nem elég a megélhetésre.

Mitagadás, nekem se lenne elég a nyugdíjam, ha a lányom nem lenne. Ha nem segítene.

De mi mégse lakunk a híd alatt.

DRAGO

Tudom én, hogy mit akar. Hogy miért jött. Ki akar túrni a lakásomból, el akarja venni t lem.

MILA

Nem tudom, mire ez a nagy rongyrázás a világban, ha az emberek mégis ilyen nyomorúságban teng dnek.

DRAGO

Elbújt és most vár. Azt lesi, mikor megyek ki. Biztos le akarja cserélni a zárat!

MILA

Mi baja?

Miért ilyen gyanakvó?

Úgyis örököl

mindent maga után.

DRAGO

És ha nem?

MILA

Miért, kije van még rajta kívül?

DRAGO

Senkim. És rá se számíthatok.

Drago hirtelen föláll, olyan gyorsan és ruganyosan, amit meszes csontjai lehet vé tesznek. Azaz vontatottan és kínlódva.

DRAGO

Mennem kell. Még jó, hogy eszembe jutott!

Drago elindul valamerre. Magában morog. Mila nem szeret egyedül lenni.

MILA

Szerintem túloz. Mégiscsak a gyereke.

Drago visszanéz.

DRAGO

Az, hogy az én kölyköm, még nem jelenti azt, hogy az apjaként szeretne.

Érti maga ezt?

Mila elgondolkodik. Hülyén hangzik, de mégis így van. Mintha kapisgálni kezdené.

MILA

Tulajdonképpen

pont ez az, ami

az én lányomat is nyomasztja.

Honnan tudhatja el re az ember, hogy kit szül a világra?

Egy embert vagy egy vadállatot?

sötétség

XIII.

Kiért dolgozik ez az ember?

Milenának lakásában. Amit mégsem érez a magáénak.

Dragan és Milena, miután már elszívták a tiltott szert.

Nevetgélnek.

Zene szól. Akit érdekel, annak megmondom, hogy pontosan milyen zene.

MILENA

Jó estét! Jó estét! Ó, maga is itt van? Jó estét.

Dragan már régóta ott van.

MILENA

Iszunk valamit?

DRAGAN

Nem fog megharagudni? Mármint a férje?

MILENA

Mért haragudna meg? Nekem is vannak jogaim. Ez az én házam is.

Szerintem.

Észre se fogja venni.

Nézze, mennyi üveg van itt.

Ki tudná ezt mind meginni?

Minden esetre, nem fogja megszámolni.

Szerintem.

Milena tétovázik. Dragan is tétovázik.

DRAGAN

Akkor kinyissam?

MILENA

Persze.

Ez az én házam is. Nekem is van itt szavam.

DRAGAN

Úgy gondolja?

MILENA

Nem igazán.

Na most – úgy gondolja vagy nem gondolja úgy? Minden esetre, már kés . Dragan már kinyitotta a méregdrága pezsgőt.

DRAGAN

Hoppá!

Most már kés .

A kocka el van vetve.

Most mihez kezdünk?

MILENA

Mi az, hogy “mihez kezdünk”?

Iszunk!

Megisszuk az egészet és eldugjuk az üveget.

Csak nem számolja meg.

És ha megszámolja is! Majd azt mondjuk, hogy nem mi voltunk.

Nagyon okos ötlet.

DRAGAN

Hát persze. Jó ötlet.

MILENA

Adja ide a poharakat.

DRAGAN

Ne igyunk inkább az üvegből?

Milena fölvesz két poharat az asztalról, amely már meg van terítve az esti fogadáshoz.

MILENA

Már nem vagyunk taknyos kölykök. Töltsön.

Akár számolja, akár nem.

Majd azt mondjuk, hogy nem mi voltunk.

Ezt jól kitalálta.

Zseniális terv.

DRAGAN

És ... hadd halljam még egyszer! Mit fog nekik mondani?

Milena, ahogy a darabjaiban szokás, elképzelt ellenfelére emeli poharát.

MILENA

Jó estét! Jó estét! Ó, hát Ön is itt van? Önnek is szép estét!

DRAGAN

És még? Mit mond? Mondja tovább!

MILENA

Köszönöm! Köszönöm! Parancsoljon! Hálás köszönetem!

DRAGAN

Ez tulajdonképpen olyan fárasztó.

MILENA

Az is.

DRAGAN

Nem fordul föl a gyomra néha ettől az egésztől?

Nem undorodik meg saját magától?

MILENA

De, nagyon is gyakran.

Ó, de még mennyire!

Szinte mindig.

Állandóan.

Még mielőtt az egész elkezdődne. Még mielőtt a házukba csúsznának ezek a mindenféle emberek, én már akkor torkig vagyok velük.

DRAGAN

Akkor miért csinálja?

MILENA

Hogy-hogy miért?

Mert ez az életem.

Itt egyre sötétebb van. Ne gyűjtsük föl a lámpát?

DRAGAN

Korán van. Még nincs éjszaka.

Tessék.

Mit gondolnak, mivel kínálja Dragan?

MILENA

Nem kérek többet.

DRAGAN

Csak még egy kicsit?

MILENA

De nem itt a házban. Markónak olyan az orra, mint a vadászkutyának.

Na és.

Hadd érezze meg.

Milena azt a hasist szívja, amit a rendőr hozott neki.

Buta liba.

MILENA

Már ennyire besötétedett volna?

DRAGAN

Nem,
csak úgy t nnik.

MILENA

Meggyújtsuk a lámpát?

DRAGAN

Még korán van. Nem szükséges.

Ne aggódjon. Majd én szólok,

ha itt lesz az ideje.

MILENA

Én tényleg hülye vagyok, hogy ezt csinálom.

A saját házamban.

Mintha direkt keresném a bajt.

Milena mélyen leszívja a füstöt.

MILENA

Már csak egy razzia hiányzik.

Ugye így hívják?

Ezt még mindig csinálják?

Hogy betörnek az emberek lakásába és a privát holmijaik között kotorásznak?

Meg a magánéletük után szaglászhatnak?

DRAGAN

Csináljuk, de csak ritkán.

MILENA

Teszek rá!

Á, jó estét! Jó estét Önnek is! Á, Ön is itt van? Jó estét!

Milena a füstöt a láthatatlan ellenfél irányába fújja. Dragan teletölti a poharát.

DRAGAN

Maguk ma este tulajdonképpen ünnepelnek, nem igaz?

MILENA

Olyan homályos lett az arca.

DRAGAN

Kinevezték miniszternek, nézzenek oda! Nem kis dolog, mondhatom.

Tudja, hogy veszélyes is lehet?

MILENA

Csak a körvonalait látom.

DRAGAN

Higgye el, erre senki se számított.

Félreismertük. Hisz nem t nt ki semmivel.

Nem brillírozott. Legalábbis korábban. Amikor az embert l elvárták, hogy vakmer és eredeti legyen.

MILENA

Feljött a Hold.

DRAGAN

Még nem, csak úgy t nnik.

MILENA

Ott van, ni. A telihold. Ebben a luxuslakásban dupla üvege van az ablakoknak, ezért a holdfény különlegesen török meg rajtuk.

Szinte ívben meghajlik.

Tudja, mennyibe került ez?

DRAGAN

Tudom.

MILENA

Tényleg? Mert én egyáltalán nem tudom.

Tényleg, fogalmam sincs.

S t nem is érdekel. Hidegen hagy.

És mégha egy bizonyos szögben török is meg a fény az üvegen, akkor se éri meg, hogy azt m veljék miatta, amit m velnek.

Besötétedett, nem látom magát tisztán.

Látja, nem éri meg mindazt a tömérdek pénzt, kockázatot, piszkos munkát, meg a súlyos, szörny lelkiismeretfurdalást, ami emiatt eltölt bennünket.

Gyűjtsa föl a lámpát.

DRAGAN

Nem m ködik. Kér még egy kicsit?

MILENA

Nem kérek többet.

Na jó, csak egy egész picit.

Egy csöppecskét.

Milena jócskán vesz mindenb l.

MILENA

Tudja, mi mindent kellett megcsinálnia ezért?

Hogy mindez az övé legyen?

DRAGAN

Azt hiszem, tudom. Mesélje el, aztán megmondom, hogy tudtam-e.

MILENA

Szörny dolgokat. Borzalmas dolgokat. Tudja?

És még valami. Nekem is van egy titkom. Amiért én is nagy árat fizetek.

Gyakran találkozom azzal a n vel. Tudja?

Tudom, hogy nem valóságos, hogy csak látomás, de ugyanolyan tisztán látom, mint most magát.

Kérem, gyűjtsa föl a lámpát.

DRAGAN

Már ég.

MILENA

Tényleg?

Milena körülnéz. Csodálkozik, hogy még mindig nem lát semmit. Az orráig se lát. Azt se látja, hogy ez az ember úgy hazudik, mint a vízfolyás.

MILENA

És álmodok is róla. Álmodom is nagyon szép. Azt mondja, nem boldogtalan holtában, csak iszonyúan hiányzik neki a kislánya.

DRAGAN

És magának? Egyébként?

MILENA

Nézegetni szoktam a régi fényképeket,

a régi fotóalbumokat a fényképeivel.

És néha álmodom is róla, tudja?

Azt álmodom, hogy nászúton vagyunk. (Amin egyébként sohasem voltunk).

A kutyám,

a férjem,

a volt felesége

meg én.

A szálloda medencéjénél napozunk valahol Dél-Franciaországban.

Az biztosan szép. Nem tudom, sohase jártam ott.

Aztán hirtelen rengeteg nyúl bukkan el. Riadtan iszkolnak valami elöl, amit lát a kutyám is retteg.

Hirtelen ott terem előttünk Marko és azt mondja, hogy egy farkas vad, vérszomjas kutya csörtet felénk. Nagyon kell vigyáznunk a nyulakra meg a gyerekekre.

Én mindezt engedelmesen, szótlánul fogadom. Futok a gyerekek és a nyulak után, szorosan

fogom őket a borsgrábancuknál fogva. Pedig nem is az enyéim.

Se a nyulak, se a gyerekek.

A kiskutyám meg elsökök ijedtében tőlük, nem találom sehol.

Hová tölhetett?!

Aztán egyszer csak bezárnak valami szűk helyre. Egy csomó más emberrel együtt. Páni félelem lesz úrrá rajtunk attól, ami vár ránk.

Mint a katasztrófafilmekben, óriási fekete kutyák döngetik az ajtót, amit csak egy retesz véd.

Egyetlen árva retesz, az a közönséges rigli, ami falusi klozetokban szokott lenni.

És én tartom egyedül. Én fogom két ujjjal az ajtót.

De erős lenni! Teljes erőmből húzom befelé.

Meg akarom menteni a gyerekeket, a mások gyerekeit, ezeket az ismeretlen embereket, sőt a nyulakat is,

miközben az én kutyám nincs sehol.

Aztán vált az álom, már egy évvel későbbi képet látok.

Egyedül élek a falusi klozetban, és már nincs se gyerekem, se férjem, se kutyám.

Szomorú történet, nem igaz?

A férjem jön azzal a méregdrága kocsijával. Azzal, amelyiket olyan jól ismerem, amelyiknek a hátsó ülésén annyiszor ültem összekuporodva.

A férjem valami papírokat hoz aláíratni.

A hátsó ülésen továbbra is ott a kutyánk kosara. És én tudom, hogy széttépték azok a vadállatok. Azt is tudom, hol a sírja, hisz magam jelöltem meg.

Tudja, hogy van az, amikor az ember biztos benne, hogy valaki, aki az életben szó szerint a mindene volt – az biztosan halott, de maga azért mégis reménykedik, hogy mégsem az.
Reménykedik benne, hogy téved.
Szeretne hinni a csodában.
A rózsaszín lányregényekben. A gyerekmesében.
Elhinne akármit akárkinek. Bármilyen hazugságot.
Dajkamesét.

A kutyám kosara a férjem luxuskocsijának hátsó ülésén hever fölfordulva, miközben tudom, hogy már elhagyott, és új életet kezdett nélkülem.

A férjem nem hiányzik,
az élet nem hiányzik,
nem esik nehezemre egyedül élni
ebben a falusi klozettnél, egyedül a szarkupac fölött –
akár a többi ember – egyébiránt.

Csak azt kérdelem magamtól – valójában mikor is történt mindez?
Mikor kezdődött, hogy már mindennek vége?
Hogy tudott ilyen gyorsan elszállni az idő?
Miért nem vettem észre semmit?

Hogy lehet, hogy nem mentettem meg azt,
ami a legdrágább számomra?
Ami egy nő számára a legfontosabb.

Hogy tudott mindez ilyen gyorsan megtörténni?

Álmomban a férjemnek se könnyű. Nem gonosztevő, se vadember.
Nem könnyű bevallania nekem,
hogy találkozott egy másik, hétköznapi, teljesen normális nővel.
És hogy a kutyakosarat most gyerekülésnek használják.
Csak föl kell fordítani és máris üléssé alakítható.
Annak a gyereknek,
akit nem én szültem.

Ezt én akkor is tudnám, ha nem mondaná.
Ha az ember csak így elmegy, ha az élet csak így elmúlik, amikor még el sem kezdődött,
akkor nem könnyű maradni.
Nehéz nem hagyni mindent magunk mögött.
Tudja?

*Dragan szeretne valamit válaszolni erre, ha tudná, mit mondjon.
A szobában hirtelen ott terem Marko.
A tisztességes férj.
Senki se vette észre, olyan, mintha beosont volna.*

MARKO
Te meg miről beszélsz, Milena?

Milena összerezzen. Dragan nem nagyon reagál.

MARKO
És kihez beszélsz egyáltalán?

MILENA
Mikor jöttél meg? Nem hallottalak. Észre se vettem, hogy megjöttél.

MARKO
Ki ez az ember? És kinek dolgozik?

Mit mész, Milena?

DRAGAN
Elkezdtek az ünneplést.

MARKO
Miféle ünneplést, Milena?
És különben is, szabad neked innod a te állapotodban?

DRAGAN
Milyen állapotban? A felesége nem terhes. Nem mondta magának?

MILENA
Micsoda? Mit beszél? Honnan tudja?!

DRAGAN
Csak nem képzeled, hogy különben engedtem volna, hogy így? .

Nem vagyok se barbár, se gonosztevő.
Semmi kifogásom a meg nem született gyermek ellen.

De az a gyermek nem létezik. Nem fog megszületni.

MARKO
Ki ez az ember?

MILENA
Mit mond? Honnan veszi ezt?

DRAGAN
Bocsásson meg, nem akartam beleártani magam...

MARKO

Milena?

MILENA
a szomszédunk. Dragan. Csak átugrott.

Összevissza beszél.

Honnan tudja?

DRAGAN

Bocsásson meg, nem tudtam, hogy nem tudja.
Maga mégiscsak a férje, azt hittem, hogy mindenről tud.

MARKO

Kinek dolgozik ez az ember, Milena?

Milena elgondolkozik. Aztán úgy dönt, hogy amit nem lát, az nincs is.

MILENA

Menjen. Törjön el!

DRAGAN

Mondom, hogy elnézést kérek.
Elmegyek, ha gondolja.

MARKO

Miről tud még ez az ember?

MILENA

Ostobaságokat beszél, részeg.
Nem tud elrontani semmit.

Dragan leengedi a poharát. Játssza a sértődöttséget és elmegy.

DRAGAN

Nem volt szándékomban. Különben is, nem rontottam el semmit.
A kinevezésének ügyisleges volt.
Még reggel, nem igaz?

MARKO

Menjen innen.

DRAGAN

Csodálom, hogy a férje még mindig nem mondta el magának.
Maga itt ünnepelni készül, pedig a dolog már reggel füstbe ment.
A bizottság összeült és meghozta döntését,
miszerint a jelölt nem felel meg.
Kritikus helyzetekben befolyásolható. Nem ilyenre van szükségük, sőt nem is félnek tőle.
Kisgyereke van és ideggyenge felesége, aki, úgy mond,
a második gyermeküket várja.
És közben hetet-havat összehord.
Túl sokat beszél.
Mindent kifecseg.
Akkor is, ha senki se kérdezi.

Pedig ha tudták volna, ha csak sejtették volna, hogy magának sose lesz második gyereke, akkor biztos megkönyörültek volna.

Minden esetre fontolóra vették volna.

Talán.

MILENA

Maga miről beszél, Dragan? És honnan tudja mindezt?

DRAGAN

Mondja, hogy nem így van. Kérdezze meg tőle. Kérdezze meg a férjétől.

MARKO

Térjön innen!

MILENA

Igen. Menjen el!

MARKO

Takarodjon!

MILENA

Kifelé!

DRAGAN

Ne próbáljam mégis elmagyarázni?

MILENA

KIFELÉ! Ki innen!

DRAGAN

Tulajdonképpen megértem magát. Én is így tennék.

Ne vigyem magammal ezt az üveget?

Kár lenne, ha pocsékba menne.

Most, hogy már semmi ok az ünneplésre.

Dragan kimegy és magával viszi a félig üres pezsgő üveget. Még meg is issza, a szemét.

Milena egyedül marad a férjével.

MARKO

A legjobb lenne,

ha te is elmennél vele.

Ha te is elmennél, tudod?

Milena tudja.

MILENA

Tudom.

Mégis ott marad.

sötétség

XIV.
Mit mondanak ezek a kutyák?

Egy pad vagy egy kis fal – ahogy tetszik. Ott ül Zoza, mellette Dragan.

Sétáltatják a kutyákat.

ZORAN

Hogy hívnak?

DRAGAN

Dragan, és téged?

ZORAN

Hát, nem is tudom.

Csak néznek kifelé a fejükből.

ZORAN

Mit csinálnak ezek a kutyák?

DRAGAN

Hagyd őket, csak ismerkednek.

ZORAN

A tiéd böhöm nagy.

DRAGAN

Nem is igaz. A tiéd törpe.

ZORAN

Hallgat rád?

DRAGAN

Soha.

ZORAN

Az enyém azért hallgat rám.

Néha.

Nézd, milyen szép.

DRAGAN

Tényleg az.

ZORAN

 a legszebb a házukban.

DRAGAN

Az egész környéken.

ZORAN

Tényleg?

Azt mondd, Dragannak hívnak?

DRAGAN

Aha. És téged?

ZORAN

Most már tényleg nem tudom.

Nézik a kutyákat, akik egymást szaglásszák.

ZORAN

Mit m velnek ezek?

DRAGAN

Mondom, hogy nem tudom.

Hát a szüleid... k hogy vannak?

ZORAN

Még mindig fasírtban vannak.

Nem beszélnek egymással. S t apám hozzám se szól.

DRAGAN

Ostobaság.

ZORAN

Engem nem izgat.

Amíg van az asztalon kaja. Az a legfontosabb.

DRAGAN

Így igaz.

ZORAN

A nevel anyám már százszor elmondta neki, hogy nincs semmi köztetek, hogy te egy undorító Quasimodo vagy.

Hogy csak szájalomból hívott át.

És mert olyan magányosnak érezte magát.

Mit jelent pontosan az a szó, hogy „magány”?

DRAGAN

Nem tudom. Fogalmam sincs. Most hallom el ször. Nézd, mit csinál a kutyád!

ZORAN

Látom. Szétválasszuk ket?

Mit csinálnak ezek?

DRAGAN

Ne fárassz az örökös kérdéseiddel! Mondom, hogy nem tudom.

ZORAN

Ne haragudj. Ne menj el.

Nem akarok mindig egyedül lenni.

DRAGAN

Jól van, de akkor ne nyaggass.

ZORAN

Rendben, nem foglak.

Csakis érdekes dolgokat fogok mesélni.

Elmondom, hol rejtegeti az apám a pénzét meg a papírjait.

DRAGAN

Ezt magamtól is tudom.

Olyat mondj, amit nem tudok.

Azt mondta, ronda vagyok, mi?

Undorító?

ZORAN

Aha.

Van valami kajád?

DRAGAN

Van, de csak otthon.

Ahhoz föl kell jönnöd hozzám.
ZORAN
Nem mehetek. Milena megtiltotta.

De hát mit m velnek ezek???
Jaj, ne haragudj!
Kicsúszott a számon.
Nem akartalak fárasztani.

Zoza fütyyent a kutyájának, de hiába.

ZORAN
Milena, gyere ide, Milena!
DRAGAN
Milenának hívod?
ZORAN
Nem, Kiskutyának. Azt mondtam "Kiskutya".
Rosszul hallottad.

Zoza szólíntgatja a kutyát.

ZORAN
Hé, gyere ide, adok valamit!
Gyere ide, te bűdös dög!
Mi az, hogy rögtön összeadod magad az első jöttmenttel?
DRAGAN
Hagyd békén ket.
Látod, hogy élvezik.
ZORAN
Na de mégis, mit csinálnak...?
Azt hittem, hogy csak engem szeret.

Néha, amikor az erdőben sétálunk a kutyámmal,
elhatározom,
hogy odakötözöm egy fához és otthagynom.
Aztán elbújok a bokrok mögé és lesem, hogy mit csinál.
Először csak hallgat.
Aztán egy idő után elkezd nehezen lélegezni,
zihál és maga körül nézeget,
kutat a tekintetével.

Utána elkezd nyüszíteni,
teljes erejéből zokog, vonyít és üvölt,
elkeseredetten hívogat.

Mert engem szeret a kutyám.
Nem adna oda egykönnyen.

Nem hagyna magamra, ha nem kényszerítenék rá.

Én vagy egy fél óráig hagyom,
hogy vonyítson, sírjon és panaszkodjon.

Közben néha elszundítok, mert elzsongít a hangja.
A jajgatásától le kell hunynom a szemem,
és elkalandozok.

Elkószálnak a gondolataim.
Tudod?

Amikor fölriadok, akkor visszamegyek hozzá
és eloldozom, elengedem.
Hagyom, hogy örüljön nekem.
Hagyom, hogy szinte meg rüljön a boldogságtól.
Hogy majd megszakadjon a szíve.

Na, ilyenkor érzem magam a legjobban,
amikor a kutyám így megörül nekem,
hogy szinte kész meghalni
a boldogságtól, hogy életben vagyok.

DRAGAN
Ó, jól ismerem ezt az érzést.
Ebben nincs semmi új.
Nem te találtad ki.
Ne hencegj vele.

Néha én is hozzákötözöm így magam
egy fához az erdőn,

aztán üvöltök torkom szakadtából, a lelkem legmélyéről.

Ilyenkor arra várok, hogy visszatérjen. Hogy értem jöjjön.
Hogy megmagyarázza: miért születtem ilyennek?
Csúfnak és visszataszítósnak. És miért nem szeret senki?
Hogy hová ment el az anyám?
Miért hagyott el?
És mikor jön vissza?
Ha egyáltalán visszajön.

Üvöltök így, a fához kötözve, több mint egy fél órán keresztül,
néha sokkal tovább is,
egész éjjel.

De soha senki nem jön, akinek megörülhetnék.

ZORAN

A mamád se?

DRAGAN

se.

Már meghalt.

ZORAN

Tényleg?

Képzeld, az enyém is!

Most mit csinálnak ezek?

A kutyád rámászott az enyémre.

DRAGAN

Mondom, hogy nem tudom.

És nem is érdekel.

ZORAN

Jól van, ne haragudj.

Csak nem öli meg.

DRAGAN

Nem, megölni biztos nem fogja.

Csak szuka.

Mindketten a párzó kutyákat bámulják. Egy hatalmas kankutya biztos, hogy halálos fájdalmat okoz az aprócska szukanak. Kár, hogy rajtunk kívül ezt senki se érti.

sötétség

XV.

Az, hogy kövér vagyok, még nem jelenti, hogy süket is vagyok.

Egy kihalt étterem. Jelentéktelen hely, csak már meguntam mindig ugyanazt a helyszínt. Milena szintúgy: folyton csak a park és a ház között ingázik, szeretne már egy kis változatosságot. És szeretett volna egy gesztust tenni az anyjának. Elvinni t ebédelni, mint egy igazi feln tt n .

De nem volt valami jó a választása, az étterem kong az ürességt l, egy vendég sincs, még a pincér is elt nt. A hely kihalt.

MILENA

Biztos, hogy ide akartál jönni?

MILA

Biztos.

Itt nincs senki.

MILENA

Tényleg néptelen.

MILA

Hová ülünk?

MILENA

Bárhová. Nézd, milyen sok asztaluk van.

Kedvünkre választhatunk.

Nem akarsz mégis máshová menni?

MILA

Nem, nem! Véletlenül se. Ha már bejöttünk ide.

MILENA

És akkor mi van, ha bejöttünk?

Ugyanúgy ki is mehetünk, ha akarunk.

Nem vagyunk foglyok.

MILA

Nem, nem, szó se lehet róla!

Nem akarom bonyolítani.

MILENA

Mit nem akarsz bonyolítani, mama?

Senki sincs itt, aki látott volna bennünket.

De ha látott volna is, akkor is elmehetnénk.

Senki se tart vissza.

MILA

Nekem éppenséggel tetszik itt!

MILENA

Biztos?

MILA

Biztos. Becs' szó. Ha mondom.

Nem akarok problémázni.

MILENA

Mama!!!

MILA

Csak azt nem tudom, hová ülünk

ZORAN

Na, mi lesz?

Megyünk vagy maradunk?

Jó, én itt maradok,

ti meg csináljatok, amit akartok.

Zoran elindul és leül az egyik asztalhoz.

ZORAN

Nézd, van kenyér.

Zoza kivesz a kosárból egy szelet kenyeret, sót és borsot szór a tányérjára, hozzáönt egy adag mustárt és az egészet összekeveri. Enni kezd.

MILA

Milena, nézd ezt a gyereket.

MILENA

Látom. Mit csináljak vele.

MILA

Ez így nincs rendjén, meg se kérdeztük,
hogyan szabad-e?

MILENA

Kit félsz, mama? Nem az erdőben vagyunk és ez nem a gonosz boszorka háza.

Majd kifizetjük, amit megesszük.

Mila hangosan beszél Milenához, de azt hiszi, nem hallani, amit mond. Hogy a gyerek valami csoda folytán nem hallja.

MILA

Milena, nézd, hogy habzsol!

MILENA

Látom. És akkor mit csináljak?

MILA

Kövér ez a gyerek. Nézz rá.

ZORAN

Milena, mond csak, miért sérteget a mamád?

Milenának elege van az anyjából.

MILENA

Látod? Hagyd abba, mama.

MILA

Én egy szót se szóltam.

ZORAN

De igenis szólt.

MILA

Mondd meg neki, hogy nem szóltam.

MILENA

Hagyd már abba, mama. Miért beszélsz így?

Hallja, amit mondasz, nem érted?

MILA

Jó, abba hagyom. Többé nem szólok egy szót se.

MILENA

Már mért ne szólnál, mama? Senki se tiltja meg, hogy beszélj.

Csak ne mondj ilyet a gyerekről.

ZORAN

Markóról. Mondd meg neki, hogy Markónak hívnak.

MILENA

Azt mondom neki, amit akarok.

MILA

Mi az, hogy Marko, Milena? Mit beszél ez a gyerek, Milena?

MILENA

Nem tudom, mama. Hadd ne kelljen mindent tudnom.

Kérdezd meg magad, ha akarod.

MILA

Jól van, na, mit kapod föl rögtön a vizet?

Folyton zsörtölődsz.

MILENA

Ezt meg honnan veszed?

ZORAN

Honnan tudja, hogy milyen vagy "folyton",

ha sohasem lát?

MILA

Milyen furcsa.

MILENA

Az, hogy furcsa, nem jelenti egyúttal azt is, hogy süket.

Mama.

MILA

Jól van, megértettem. Most már tényleg nem szólok egy szót se.

Mondd meg neki, hogy elnézést kérek.

ZORAN

Mondd meg neki, hogy mondja meg nekem.

MILENA

Azt mondom neki, amit én akarok.

MILA

Nem akartam problémát okozni.

Mindketten hallgatnak, hallgat Zoza is. Csak hogy meg ne fulladjon a borsos kenyértől.

MILA

Megfullad, ha ilyen falánk.

MILENA

Nem fog. Vigyázok rá.

Mindketten hallgatnak, Zoza se szól.

MILA

Mond csak, drágám,
nem gondolkodtál azon,
hogy saját gyereket szülj?
Az azért mégiscsak más, tudod,
ha a gyerek a tiéd.

MILENA

Ha te monddod, mama.

ZORAN

A papa nem jön, ugye tudod?

MILENA

Tudom.

ZORAN

Nem érdemes rá várni.

MILENA

Nem baj. Várunk még egy kicsit.

ZORAN

Én itt ülök veled addig, amíg csak akarod. De nem fog jönni, ugye tudod?

MILENA

Tudom, szívem, tudom.

MILA

Nem gondoltál erre akkor, amikor még lehetett volna?

Most már kés .

Kár.

MILENA

Így van, mama. Nem gondoltam rá.

ZORAN

Minek neki másik gyerek, amikor itt vagyok neki én?

MILA

Nézzenek oda, ez a gyerek mindent meghall. S t meg is ért.

ZORAN

Persze, hogy hallom.

Az, hogy kövér vagyok, még nem jelenti,

hogy süket is vagyok, asszonyom.

Gyerünk innen. Itt nincs senki. Nem fognak kiszolgálni,

s t olyan pincér sincs, aki kifizettetné velünk mindazt,
amit eddig az élett l kaptunk.

Zoran a kezénél fogva húzza Milenát. ellenáll. Mila tanácstalan.

MILA

Ne hagyjak itt mégis egy kis pénzt?

Ne fizessek?

És vajon mennyit hagyjak?

MILENA

Ahogy akarod, mama. Fizess, ha gondolod.

Mi megyünk.

MILA

Nem tudom, mitév legyek. Hogy számítsam ki, mennyi a számla?

Hogy mennyibe kerül mindaz,

amit elfogyasztottunk?

Várjatok! Várjatok!

Én is jövők!

Mila szinte megiramodik a lánya és annak mostohafia után.

sötétség

XVI.

**ebb l a testb l, ebb l az üres üregb l
sohasem jön el semmi.**

Képzeld el, hogy az állatorvosi rendel várótermében ugyanolyan pad áll. A padon a Kutyás n és Milena ül.

A Kutyás n azóta se mosdott. Mióta is? Már nem emlékszem.

KUTYÁS N

Hogy-hogy nem vette észre?

MILENA

Nem t nt fel. Azt hittem csak nyugtalan.

KUTYÁS N

Miért nem vigyázott rá jobban?

MILENA

Nem vigyáztam eléggé. Pedig azt hittem, hogy vigyázok.

KUTYÁS N

Hogy-hogy nem vette észre

a változást a viselkedésében?

Hogy folyton a sarkában koslat.

Hogy folyton magára bámul.

Hogy bánatosan néz.

Hogy magányos.

Hogy csak vánszorog.

Csak gunnyaszt.

És örökké alszik.

Hogy mindig az ölébe akar mászni.

Hogy tej szivárog a duzzadt csecséb l.

Hogy gömbölyödik a hasa meg az egész teste?

MILENA

Hát, látni éppen láttam, csak nem tudtam,
hogymilyen ez a normális állapota.

Most mit csináljak?

Azt hittem, hogy ennek így kell lennie.

Hogymilyen ez a normális.

KUTYÁS N

Nekem fiúkutyáim vannak, de én mégis tudom.

Vigyázni kell rá, szörnyen kell rá vigyázni.

Mindig résen kell lenni, figyelni, hallgatózni, mindent el ször meg tudni.

Mindenkiről mindent tudni.

Ők is így csinálják, tehát nekik kell ellesni.

Mindent megfigyelnek, mindenkit szemmel tartanak, mindenről mind tudnak.

És ez mindig is így volt.

Itt, ebben az országban, ők uralkodtak örök időket le fogva.

Mindig is.

Összefogtak, hogy a nyakunkra üljenek.

Élet-halál urai.

Azt gondolták magukban: "Inkább mi ők, mint ők minket". Így, ahogy maga is.

Érti, amit mondok?

Köztünk legyen szólván, valójában övék a hatalom.

Mindenkiről mind tudnak mindent, mindenkit megszarolnak vagy megvesztegetnek.

Errefelé mindenkinek megvan a maga ára.

Itt senki se gondol a többiekre.

Se arra, ami utánuk jön.

Itt az emberek mindenüket eladják, és semmit se hagynak az utánuk következőknek.

Csak magukra gondolnak és arra, hogyan menekülhetnek meg tőlük.

Ebben az országban, ebben az utcában, éppen itt,
ahol maga meg én ülünk,
minden az övék.

Összefogtak, hogy bennünket gyötörjenek, érti?

Maga ugye ért engem, lelkecském?

Ugye maga tudja,

hogymilyen én a kutyákról beszélek?

*Milena már semmit se ért. Sőt én is alig tudok a kezemben tartani minden szálát.
Ekkor kinyílik egy ajtó és kilép rajta az Orvos. Ugyanaz az Orvos.*

Milena fölugrik.

MILENA

No? Mondja! Hol van a kicsikém?

DOKTOR

Hol az az asszony?

MILENA

Vége az operációnak?

DOKTOR

Megoperáltuk a kutyáját.

MILENA

Nem tudtam, hogy terhes.

DOKTOR

Vemhes volt. Négy hetes.

MILENA

Nem tudom, mikor történhetett.

DOKTOR

Túl nagyok voltak a kölykök.

MILENA

Az a fontos, hogy jól van.

DOKTOR

Nem lehetett megmenteni.

MILENA

Tessék?

DOKTOR

Ne búsuljon, ilyen az élet.

Így alakult, senkit se lehet hibáztatni miatta.

Majd lesz másik kutyája.

MILENA

Hogyan?

DOKTOR

Már nem tehattünk semmit.

MILENA

Miért nem csináltak valamit?

DOKTOR

Majd lesz másik.

MILENA

Tudja jól, hogy nem lesz.

Nem lesz másik, sose lesz másik.

Ebből a szörny testből,

ebből az üres üregből,

semmi se jön el, doktor úr.

DOKTOR

Pedig ez egy sima ügy. Csak akarni kell, és a dolog el van intézve.

Mégiscsak egy kutya volt, hisz tudja,

csak egy kutya.

Nem tudom, van még kérdése?

MILENA

Mondja, ezek a szörny körmök a kezén, nem zavarják az életben?

DOKTOR

Mit bámul rajtam ennyire?

sötétség

XVII.

Milena háza, már ha így hívják. Az asztalnál Milena, Marko és Zoran. Senki se eszik, még a gyerek se. El tudják ezt képzelni? Nem illik az alkalomhoz.

MARKO

Akkor én most megyek.

MILENA

Jól van, menj.

ZORAN

Tudom.

MARKO

Nálad hagyom a gyereket egy rövid időre.

MILENA

Rendben.

ZORAN

Én nem panaszkodom.

MILENA

Nem lesz probléma.

MARKO

Érte küldök, mihelyst eldöntöm, mitévő legyek.

MILENA

Ahogy akarod.

ZORAN

Nem szükséges.

MILENA

Így is jó nekünk.

MARKO

Megértesz?

MILENA

Megértelek.

ZORAN

Persze, hogy megért.

MARKO

Ugye itt már nincs hely a számomra?

MILENA

Ha te mondod.

ZORAN

Tudd meg, hogy nincs.

Indulj el minél előbb.

Aztán jelentkezz, hogy minden rendben van.

Hogy ne aggódjunk miattad. Én biztos nem fogok, de olyan aggodalmaskodó.

Hisz ismered.

MARKO

Hirtelen hogy megnőtt ez a gyerek.

MILENA

Ugye? Mit szólsz hozzá?

MARKO

Úgy beszél, mint egy feln tt.

MILENA

Úgy beszél, ahogy szokott.

MARKO

Észre se vettem, hogy mikor történt.

ZORAN

Most menned kell. Várnak rád, nem igaz? Minden el van készítve a békében való távozáshoz.

Marko feláll.

MARKO

Igaz, úgy van, ahogy mondod.

Itt az id .

Biztos vagy benne, hogy nem jössz velem?

MILENA

Biztos.

ZORAN

Igen. Biztosabb, mint valaha.

MILENA

A gyerek itt jár iskolába,

én itt járok ... valahová,

és mondd meg szintén,

mire kellenék én neked?

Ha ezt meg tudod mondani, akkor veled megyek.

Milyen gyöngéd Milena Zozához. Kikéri a véleményét.

MILENA

Ugye, szívem?

ZORAN

Ahogy mondod.

Zoza is figyelmes hozzá. Mi a csuda történik itt, emberek?

MILENA

Én ezt mondom. És te mit mondasz erre, Marko?

MARKO

Engem kérdezel?

MILENA

Téged hívnak Markónak.

ZORAN

Ez a neved, vagy nem?

MARKO

Ha te mondd. Ha egyszeribe mindent ilyen jól tudsz.

De ha már így van, akkor mondd meg,
hol hibáztam?

Mit csináltam rosszul?

Mit nem tettem úgy, ahogy kellett volna?

MILENA

Semmit, Marko. Minden úgy volt jó, ahogy volt. Ugyanolyan voltál, mint bárki más.

Nem vagy se különb, se másmilyen, mint a többiek.

Ezért is kell most elmenned. Egyszer mindannyiótoknak el kell mennie, tudod.

ZORAN

Szerintem is.

MARKO

Nézzenek oda! Már neked is önálló gondolataid vannak?

ZORAN

Hát persze, természetesen.

Nekem itt kikérik a véleményemet.

Minden esetre gyakrabban, mint neked.

Marko elindul kifelé.

MARKO

Jó, hát akkor megyek.

Pedig nem is ettünk.

ZORAN

Mi nem eszünk.

MILENA

Néha azért eszünk.

ZORAN

Ha van mit.

MARKO

Semmiben se fogtok hiányt szenvedni.

MILENA

Te se.

ZORAN

Semmire sincs szükségünk.

MARKO

Gondoskodni fogok rólatok.

MILENA

Magadról gondoskodj.

ZORAN

Bennünket hagyj békén.

Érted?

Marko elindul. Van egy pénzzel teli b rődje – legalábbis én így látom.

MARKO

Tudom, fiam. Tudom.

Elmegyek ebb l a szörny városból, ebb l az ostoba országból, ahol az embereknek fogalmuk sincs semmir l.

MILENA

Csak menj nyugodtan.

ZORAN

És minél el bb.

MILENA

Miattunk ne aggódj. Mi elleszünk. Nélküled is meg a koffered nélkül is, ami aranyrudakkal, aranyfogakkal és az elveszett, elpusztult, kizsigerelt, tarkón l tt szerencsétlenek aranyszín lelkével van tele.

Jobb jöv reményében,
ami nem te vagy.

Isten veled, Marko, ne aggódj miattunk.

ZORAN

Igen, ne aggódj.

Mi jól vagyunk. Ugye, Milena?

MILENA

Ugye, kicsim?

ZORAN

Miattunk ne aggódj. Nekünk biztosan jobb lesz nélküled.

MARKO

Ez a gyerek nagyon kegyetlen lett,
amióta nem eszik.

ZORAN

És még milyen leszek. Ezért jobb, ha elmész.

MILENA

Menj el, Marko.

Majd találkozunk. Egyszer.

Marko most már tényleg elindul. tudja, hová.

MARKO

Mindig is gy löltem ezt a várost.

sötétség

XVIII.
ugye tudják, hogy mi mindannyian halottak vagyunk?

Megint a kis k fal. Mit csináljak, ha tényleg ott van.

A k falon Milica ül, mellette Drago.

Itt a pad is, ahol a Kutyás n ül és kenyérdarabkákat dobál valahová. Csak ehhez ért.

Halott gyerekeit szólóingatja.

MILICA

Tud hinni Istenben?

DRAGO

Mi jut eszébe!?

MILICA

Mit gondol, hol vagyunk mi egyáltalán?

DRAGO

Hagyjon nekem békét!

KUTYÁS N

Gyerünk! Elég volt!

MILICA

Mi most hol vagyunk tulajdonképpen? Mit gondol? Szokott ezen gondolkodni?

DRAGO

Mi jut eszébe?!

KUTYÁS N

Gyerekek! Elég volt!

Elég!

MILICA

Nekem azt mondták, az élet odaát van, ahol majd nem emlékszünk a mostani életünkre.

DRAGO

Hazudtak. De engem ez csöppet sem érdekel.

Hagyjon békén ezzel.

MILICA

Hogy hívják?

DRAGO

Mit tör dik vele? Dragónak hívnak, na és?

MILICA

Én Milica vagyok, örvendek.

DRAGO

És akkor mi van?

MILICA

Én sehogy se tudom elhinni, hogy ez a siralom völgye. Hogy így néz ki.

DRAGO

Hagyjon,

hadd rohadjak itt nyugodtan magamban.

KUTYÁS N

Elegem van bel letek! Gyerekek!

Hova lettetek?!

Hova mentetek nélkülem?

DRAGO

Én a Paradicsomban születtem. Legalábbis így mondták.

Az, ahol te élsz, az maga a Paradicsom.

Nincs ennél jobb hely.

És nekem tényleg nem kellett ennél jobb hely.

MILICA

Én meg a nagy semmibe születtem. És egyre faggattam anyámat,
hogy mama,

hol vagyok én tulajdonképpen?

DRAGO

Nekem azt mondták,

ez a világok legjobbika.

És igazat mondtak.

MILICA

Nekem nem mondtak semmit. Hogy ne kelljen hazudniuk.

DRAGO

Úgy szerettem, mintha a fiam lenne.

MILICA

Hát az nem valami sok.

DRAGO

S t annál is jobban!

MILICA

Az már más.

Kit szeretett?

DRAGO

Bárkit. Mindenkit, aki hatalmon volt és a Paradicsomot ígérte.

MILICA

Naív lélek.

DRAGO

Mintha maga nem lenne az. Csak nem hiszi, hogy egyedül tudhat mindent?

MILICA

Én valójában semmit se tudok.

DRAGO

Az látszik is.

MILICA

Magán meg az látszik, hogy aszott öregember.

Aki egyedül halt meg.

És senki se sírt utána.

DRAGO

Nem igaz!

Nézzen oda!

MILICA

No nézd csak, tényleg!

Az a banya ott sír.

Kije az magának?

DRAGO

Senki.

KUTYÁS N

Ti átkozott dögök! Pokolfajzatok! Bűdös görényei!

Hová bújtatok?

MILICA

Nekem olyan életet ígértek, ahol nem fogok emlékezni erre a mostanira.

Ahol semmi se fáj többé.

Hazudtak nekem, tudja?

DRAGO

Ez van, ha hisz a papoknak. Én senkinek se hiszek.

MILICA

Nem fontos. A templomban sodorják a legjobb spanglit.

DRAGO

Nem tudom. Még nem próbáltam.

MILICA

Nem tudja, miről marad le.

DRAGO

Maga nem érti, hogy ez mekkora veszteség.

MILICA

Veszteség? Mármint a templom vagy a spangli?

DRAGO

Hisz tudja, hogy Isten nem az Isten házában lakik.

 nem ezek között

a zsíros, koszos emberek között él,

akik friss vérre szomjaznak.

Isten, ha létezik is,

nem itt él.

Hanem valahol,

ahol minden szép és jó.

Ahol minden úgy van, ahogy lennie kell.

MILICA

Micsoda naív lélek maga. Most már tudom, miért van itt.

Isten nem létezik, tudja?

DRAGO

Persze, hogy tudom.

És mi van, ha tudom?

Miért kell ezt hangosan kimondani?

KUTYÁS N

Gyerekeim, fiacskáim, a mama elpusztul nélkületek.

DRAGO

Ki mondja meg ennek az asszonynak,

hogy a fiacskái halottak?

Elestek a háborúban, a szomszéd kerületben,

a felső utcában,

itt, közvetlenül a piac mögött.

Mind a négyen ugyanaznap.

Na és?

Mért engedte, hogy harcoljanak?
Egy ember mesélte, hogy amikor egy eltévedt golyó
eltalálta a kutyáját,
az ránézett,
egyenesen a szemébe.
Aztán kétszer megcsóválta a farkát,
mintha azt mondta volna:
majd találkozunk, hisz tudod,
rád is ugyanez a sors vár.
Tudod.
Egyáltalán nem fáj.
Nem látta valahol a feleségem?
is eltűnt.

Ki mondja meg ennek az asszonynak az igazságot?
Hogy odaát nincs semmi,
csak a puszta sötétség?

MILICA

Én nem, az biztos.

KUTYÁS N

Gyerekek! Mihez kezdek nélkületek?!

DRAGO

Én se.

KUTYÁS N

Mihez kezdek egymagam? Hová legyek így? Miért maradtam magamra?

Milyen szörny séget követtem el,

hogy ilyen egyedül

kelljen meghalnom?

A Kutyás n ránk néz.

Legalábbis rám.

KUTYÁS N

Ugye tudják,

hogy mi mindannyian

halottak vagyunk?

Ugye tudják?

sötétség

XVIII.

Ugye tudja, hogy magamról beszélek?

Ugyanaz a pad és ugyanaz a temet . Milyen nagy jelent séget tulajdonítok ennek a banális helyszínnek, hát nem?

Itt van Milena és a mamája. És mégha egy temet ben vannak is egy szomorú esemény alkalmából, minden percet kihasznál, hogy élvezze drága mamája közelségét.

MILA

Micsoda nyomorúságos egy szertartás.

MILENA

Úgy gondolod?

MILA

Hát persze. Se pap, se gyertyák. Csak az a szörny kis ember, aki egyfolytában zokog.

MILENA

Nekem volt egy gyertyám, de nem tudtam hol meggyújtani.

MILA

Kereszt helyett lapát. Ez mégiscsak botrányos.

MILENA

Nekem mindegy.

MILA

De nekem nem.

Én majd úgy akarok eltávozni, ahogy kell.

Ahogy illik.

MILENA

Eltávozni? Hová?

MILA

Azt még majd meglátjuk.

MILENA

Te még mindig hiszel
ezekben a dajkamesékben?

MILA

Majd meglátjuk.

MILENA

Mindenesetre, korai még erre gondolnod.

Még olyan fiatal vagy,

mama.

MILA

Már te se vagy
olyan fiatal, drágám.

Nemhogy én.

MILENA

Csak úgy mondom.

MILA

Marko nem jött el?

MILENA

Marko elment.

Örökre.

Nagyon jól tudod.

Mért csinálsz úgy, mintha nem tudnád?

MILA

Ha úgy látod, hogy megjátszom magam,
akkor hagyd rám.

MILENA

Rádhagyom, tessék.

Higgy, amiben akarsz,

akár a túlvilági életben is, ami ez után következik,
de én ezt a mostanit nem adom.

MILA

Azt látom, nem vagyok vak.

Az, hogy öreg vagyok, még nem jelenti azt, hogy ne lennék tisztában a dolgokkal.

MILENA

Te nem vagy öreg, mama.

Én öregebb vagyok nálad.

MILA

Csak hogy tudd.

MILENA

Ezentúl ugye gyakrabban látlak?

Oda tudsz költözni hozzánk?

MILA

Tényleg ezt akarod?

MILENA

Erre van a legnagyobb szükségem.

MILA

És Marko?

MILENA

Elment. Elhagyott minket.

Elment oda, ahol szerinte lennie kell.

De honnan lehet azt tudni, mama?

MILA

Nem tudom, szívem.

MILENA

Én se tudom, mama. Mamácska.

Tudom, hogy hülyén hangzik.

Hogy öreg vagyok ehhez.

Túlkoros.

Hogy megn ttem.

Hogy az én koromban már nem illik.

De mégis, én nagyon szeretném.

Az öledbe ülhetek, mamácska?

Szeretnék kiszáradt melledbe,

összeaszott hasadba süppedni,

hogy kifeszítsem megereszkedett b rődöt,

és alámerüljek forró húsodba,
gyomrod bugyraiba.
Bel le születtem, mamácska,
és benned szeretnék megpihenni is.

MILA

Persze, drágám.
Még ha nem is lennél az én vérem,
ha csak egy kivert kutya lennél az utcán,
akkor is befogadna mindenki,
nemhogy én.

Milena beleül az anyja ölébe.

*Marko érkezik valahonnan ünnepl ben, ahogy a történet elején is. Egy apró kutyakölyköt hoz,
amelyik alig nagyobb egy kövér gyerek öklénél. Pedig az nem kicsi. Vadászkutya lesz bel le.
Minimum.*

ZORAN

Nézd csak, Milena! Nézd, mit találtam!

MILENA

Milyen szép kutyus! És milyen csöpp! De nézd csak a mancsait!
Vadászkutya lesz bel le, nem igaz?

Hol találtad?

ZORAN

Itt, az utcán.

A temet mellett.

Az anyját elgázolta a villamos.

MILENA

Hazudsz.

ZORAN

Nem hazudok. Anyám életére.

MILENA

Ne esküdj.

ZORAN

Miért?

MILENA

Nem is tudom.

Mondd meg, hol találtad igazából? És hogy hívják?

ZORAN

Mondom, hogy az utcán. Kérdezd meg a mamádat, is ott volt, ugye?

MILA

Igen, ott voltam.

ZORAN

Az anyja csak nemrég ellette ket,

még szoptatta a kicsinyeit.

De jött a villamos és nyassz.

Semmi se maradt bel le.

Csak a belei meg egy véres csík a síneken.

Kérdezd meg a mamádat.

MILA

Igen, így volt.

MILENA

Jól van, így volt,
de most mi lesz?

ZORAN

Semmi.

Ugye megtartjuk ezt a kis fiúkutyát?

MILENA

Honnan tudod, hogy fiú?

ZORAN

Tudom. Marko a neve.

MILENA

Marko, szép név. De ez nem a te neved?

ZORAN

Nem, már meguntam.

Apámat hívják Markónak.

Meg ezt a kiskutyát.

Én Zoran vagyok.

De Zozának is hívnak.

Légy szi', légy szi', légy szi'!

Ugye megtarthatom?

Ugye örökbe fogadhatom?

Az enyém lehet?

Kérlek, Milena, kérlek!

Drága Milena!

MILENA

Hát persze.

Nézd, milyen szép!

Igazi kisfiú.

Nem lesz vele gond.

Nem fog elpusztulni egy kóbor kankutya miatt.

*Zoran Milena nyakába borul. Tényleg boldog, elször a százoldalas történet során.
Puszilgatja.*

ZORAN

Köszönöm! Ugye jó lesz nekünk így, együtt?

MILENA

Mi jut eszedbe?! Hisz ez a normális!

ZORAN

Akkor is.

Még akkor is.

Olyan hálás vagyok neked!

Kérdezhetek még valamit?

Te is megtartasz engem?

MILENA

Persze, hogy meg.

Te vagy a mindenem.

Olyan, mintha a saját gyerekem lennél.

Mintha én szültelek volna.

ZORAN

Jobb, hogy nem te szültél.

MILA

Csak hogy tudd.

MILENA

Akkor is az enyém vagy.

ZORAN

Te is az enyém vagy, Milena.

És maga is, asszonyom, aki nem is tudom pontosan, hogy kicsoda nekem.

Esetleg megkérdezzem valakit 1?

Inkább nem kérdezem meg.

Tényleg nem fontos.

Az a fontos, hogy úgy érzem magam, mintha álmodnék.

Mintha jött volna valaki és eloldozta volna a pórázomat.

Szabadon engedett.

Értitek?

Mila ölébe veszi Milenát,

Milena ölébe veszi Zorant,

Zoran ölébe veszi a kiskutyát.

Az apró ölébe.

Hülyén hangzik?

Szinte groteszk?

Az élet is ilyen.

Nézzék meg Leonardót,

ha nem hiszik.

MILENA

Veled, kisember..

ZORAN

És Markóval.

MILENA

De borzasztó neve van.

ZORAN

Majd átkereszteljük.

MILA

Az a legkönnyebb.

MILENA
Valami másra.
ZORAN
Amire akarod.

Zoran a néz k felé fordul.

ZORAN
Amire akarja.

Milena szintén a publikumra néz.

MILENA
Ugye tudják,
hogy én már nagyon-nagyon régóta
saját magamról beszélek?

*Nézik a néz ket. Miközben nevetséges módon egymás ölében ülnek. És a néz k is nézik ket. Csak én megyek valahová.
Pedig valójában nem is tudom, hogy hová.*

*sötétség
vége*